Haftalık Siyasi Gazete

Gerçek

Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm Yolunda

SAYI 157
4 ŞUBAT 1980
PAZARTESİ
10 LİRA

Demirel'in yoksulluk, baskı ve zulüm tedbirlerine karşı kitlelerin talebi:

İş, ekmek, hürriyet!

Demirel'in açtığı yoksulluk paketi gazdan tuza, bezden şekere kadar en temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarını alabildiğine arttırdı. Demirel'in geçmişte kendi deyimiyle «üç beyazlar» diye nitelendirdiği ve iktidarların halkın oyunu almak istiyorlarsa ucuz tutmak zorunda olduklarını belirttiği gaz, bez ve tuz böylece olağanüstü pahalılandı. Anlaşılıyor ki Demirel'in kısa zaman da seçime gitmeğe ve halktan oy istemeye niyeti pek yok, zamanla halkın geçim şartlarına indirdiği korkunç darbenin unutulacağını umuyor ve kitleleri daha da yoksullaştırmak için pervasızca «önlemler» alıyor.

Demirel aldığı tedbirleri savunurken, eğer bu tedbirler alınmazsa «Türkiye bir felaketin içine girecekti» diyor ve «başka bir tedbir öneren varsa beri gelsin» diye meydan okuyor. Oysa başka tedbiri olanlar üzerindeki baskıyı alabildiğine arttırarak onların ülkemizin içinde bulunduğu durumdan çıkış yolunu göstermelerini engellemek için bütün temel hak ve özgürlükleri yok ediyor.

Demirel'in getirdiği tedbirler tekelci sermaye için ülkemizi «cennete» çeviriyor. Halkımız için de yanıp kavrulduğu cehennemin ateşini hızlandırmak için ise kendi deyimiyle «kazanın altına birkaç odun daha» atıyor. Demirel de pekala biliyor ki «dostu ve müttefiki» batı kapitalizminden derde şifa olacak çapta bir yardım filan geleceği yoktur. O halde enflasyonu önlemek için elinde üretimi arttırma yolu bulunmamaktadır. Dolayısıyla tüketimi kısmak bunun için de kitlelerin satın alma gücünü azaltmak gerekiyor. O böylece enflasyon hızını yılda % 100'ün altında tutmayı başaracağını umuyor. Kamu

Devamı sf. 7, sü 1'de

«Tekel» tekellere peşkeş çekildi

Hammaddesi bol ve ucuz, üretim fazla yatırım istemeyen ve ürünü çabuk satılabilen bir alana burjuvazi ve yabancı tekeller uzun bir süredir göz dikmişlerdi. Bu alan sigara üretimi alanıydı. Bu kârlı alana el atmak için ufak bir engel vardı

Devamı sf. 7, sü 7'de

Gerçek Durum

ÇARE

Süleyman Demirel milletin gözünün içine baka baka demagoji yapıyor. Gerçekleri saptırıyor, çarpıtıyor. Pahalılığı önleme adına pahalılığı azdırarak zam silindiri altında ezdiği yoksul halka, geniş emekçi kitlelere «çare» diye çaresizliği dayatmaya çalışıyor.

Kitlelere sunduğu çaresizliktir. «Çare» dediği ise, yaptıkları kadar söylediklerinden de besbelli ortada ki, bir avuç tekelcinin derdine çareden başka birşey değildir. Demirel halkın cebindeki paranın yarısından fazlasını bir anda çalıp «milli birlik ve beraberlik», «fedakârlık» nutukları atmakta, bir yandan da tekelcilere «ekonomiyi kurtarma» adına yeni yeni sömürü ve tatlı kazanç alanları açmaktadır. Bu arada yabancı sermayeye bol keseden davetiyeler çıkarırken, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk güçlerinin zaptü rapt altına alınmakta olduğuna dair «teminat mektubu» da sunmaktadır!

Evet emekçi kitlelere dayatılmak istenen çaresizlik emperyalizmin işbirlikçisi tekelci azınlığın çaresidir. Ama bunun tersi de doğrudur. Emekçi kitleler için ÇARE, tekelci azınlığın çaresizliğidir. Sorun, pratikte, işbirlikçi tekelci azınlığı kendi çaresizlik duvarı ardında kuşatmanın çaresini bulmaktır.

Bu da bir GÜÇ sorunudur. CHP Genel Başkanı Ecevit'in ekonominin ve rejimin gidişatı konusunda tehlike çanlarını çalması karşısında ister istemez sorulacaktır: «Bu çanlar kime çalınmakta, kim uyarılmaktadır? Tehlikeli gidişe hangi güçler dur diyecektir? Süleyman Demirel ve şürekâsı azınlık hükümeti olduklarına da bakmadan böylesi köklü bir 'ıslâhat' hareketini uygulamaya koymaktan perva duymuyorlar. Halkı 'bozkurtlara ve başka kurtlara' yem etmenin tezgâhının, ne seçim, ne oy, ne Parlamento, ne kamuoyu, hiç birşeyi tınmadan kuruyorlar da kuruyorlar. Bu gidişi yarıda kesecek ve giderek geriletecek güç, aylardır üzerine ölü toprağı serili yatan «CHP muhalefeti» midir, yoksa nedir?

Tutarlı demokrasi güçleri bu gibi soruların cevabını çoktan verdiler. Halkın muazzam çoğunluğunu bir avuç azınlığın derdine çare bulma bahasına çaresizlik karanlığına itme çabalarına, tüm halk güçlerinin aktif birlikteliğinden doğacak güçle karşı çıkılacaktır. Emekçi halkın İş-Ekmek-Hürriyet mücadelesi yükseltilerek karşı çıkılacaktır. Faşizmden hiç bir çıkarı olmayan en geniş halk kesimlerinin faşizme, faşizm işbirlikçilerine ve fa-

Devamı sf. 7, sü 7'de

CHP ve AP'ye sıkıyönetimde yetmemiş

Sıra «sımsıkıyönetim»de!

● **Parti programında 1402 sayılı yasanın Anti-demokratik ve Anayasa'ya aykırı hükümlerle dolu olduğunu belirten ve bunları ilk fırsatta ayıklayacağını söyleyen CHP, şimdi aynı yasanın daha da anti - demokratikleştirilmesi için AP ile elele çalışıyor.**

1402 sayılı Sıkıyönetim yasasını daha da anti - demokratikleştirmeyi amaçlayan değişiklik tasarısı, geçtiğimiz hafta Milli Savunma Komisyonunda görüşülerek kabul edildi.

Yeni değişikliklerle, sıkıyönetim iyiden iyiye anti - demokratikleştirilmekte, temel hak ve öz-

Devamı sf. 7, sü. 4'de

ANAYASA MAHKEMESİNİN KARARINA RAĞMEN

89. madde Anayasa'ya aykırıdır

● **Anayasa Mahkemesi, 89. maddenin Anayasaya uygun olduğu kararını almakla, siyasal ortamı kararlarında nasıl yansıttığını bir kez daha gösterdi.**

Yazısı yedinci sayfada

Devrimci, demokrat öğretmenlerin kıyım operasyonu daha bitmemiş!

Yarıyıl tatili 3 Mart'a kadar uzatıldı

Milli Eğitim Bakanlığı aldığı bir kararla kendisine bağlı tüm okulların yarı yıl tatilini 3 Mart'a kadar uzattı. Kararı açıklayan Milli Eğitim Bakanı gerekçe olarak «kış şartlarını» gösterdi. Bu gerekçe gerçeklere tamamen aykırı bir gerekçedir. Kış şartlarının eğitimi engelleyecek düzeyde ağır olduğu yöreler özellikle doğu illeridir. Tüm Akdeniz, Ege ve Marmara bölgelerinde eğitimi olanaksız kılacak ölçüde bir kış hüküm sürmemektedir.

Kış gerçekten gerekçe olsaydı bazı illerde yarı yıl tatilini uzatmak ama Türkiye genelinde okul-

Devamı sf. 7, sü 2'de

Bakan Fersoy marifetlerini döktürüyor.

Faşistler yeni bir K.Maraş peşinde

Elazığ'da yeni faşist oyunlar tezgahlanıyor

● **Elazığ'da yeni soykırım provaları yapılmaktadır. Hedef demokrasiden yana herkestir.**

TRT ekranları ve mikrofonları, faşist cinayet ve terörü ne kadar gözlerden saklayıp, 3. MC'nin işlerinin iyi gittiği havasını yaratmaya çalışırsa çalışsın, faşist terör azgınlaşarak devam ediyor ve emekçi halkımız cinayet şebekeleriyle onların arkasındaki faşist MHP'yi tanıyor.

Halkımız, Elazığ, Erzincan, Sivas ve K. Ma-

Devamı sf. 7, sü 1'de

TSİP'in düzenlediği Filistin'le Dayanışma Toplantısı yapıldı

Tükriye Sosyalist İşçi Partisi'nin düzenlediği «Filistin Halkıyla Dayanışma Toplantısı» Mersin'de 1500'ü aşkın izleyicinin katılımıyla yapıldı.

İlk olarak konuşan Sosyalist Gençler Birliği MYK üyesi M. Çolak, Filistin ve Ortadoğu halklarının dayanışmasını dile getirdi. ABD'nin Türkiye'ye yönelik planlarını anlatarak, tüm demokrasi ve barış güçlerinin birliğini vurguladı.

Filistin Devrimiyle ilgili bir filmin gösterilmesinden ve İçel Parti koro sunun programından sonra konuşan TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu özetle şöyle dedi:

«Beyaz Saray yönetimi ve Pentegon militarizmi Orta Doğu'yu sürekli bir gerginlik bölgesi olarak tutmak istiyor ve savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Carter'in izlediği soğuk savaşa dönüş stratejisi

Devamı sf. 7, sü. 6'da

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu: «Ortadoğu'da kalıcı ve adil bir barış için bölgedeki tüm ezilen ulusların kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkı tek çözüm yoludur.»

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu Mersin'deki toplantıda konuşurken (yukarıda) ve toplantıyı izleyen konuklardan bir bölümü (altta)

Niçin küçük boy?

Kâğıt bulmakta çektiğimiz büyük sıkıntılar ve bulabildiğimiz kâğıda ödememiz gereken yüksek fiyatlar bizleri bir çözüm bulmaya mecbur bırakıyor. Sürekli olarak büyük boy dört sayfa çıkmak, dünyada ve ülkemizde hızla gelişen olaylar hakkında okuyucularımızı yeterince aydınlatamamayı gerektiriyor. Bu ise GERÇEK'in temel işlevlerini yerine getirmemesi demek.

Büyük boy sekiz sayfa ise en az 20 lira fiyatla satılabilir. Demirel'in çift fiyat sistemini (yani karaborsayı) ortadan kaldıracağını ileri sürdüğü zamlardan sonra SEKA'nın kâğıt teslim fiyatı ton başına 41.900 lira oldu. Yani sekiz sayfa için yeterli miktarda bobin kâğıt bulabilsek bile hepsi dar gelirli olan okuyucularımızın daralan geçim şartlarını zorlamayı gerektiriyor bu çözüm.

O halde az kâğıt kullanmak, fakat eskisi kadar haber ve yorum verebilmek seçeceğimiz yol olmalı. Bunun da bir maliyeti var elbette.

Okuyucularımız bu haftadan itibaren gazetemizi gözlerini biraz zorlayarak okuyacaklar!

DİSK yöneticileri Ören'de toplandı

DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların yürütme kurulları ile bölge temsilcilerinin katıldığı Ören toplantısında faşizm ve gericilik tehlikesine karşı mücadele yöntemleri tartışıldı. Toplantı gündeminin baş maddesini oluşturan bu konuda DİSK'in izlemesi gereken yöntemler bugünlerde kamuoyuna açıklanacak.

TÖB-DER, TÜS-DER, TÜTED v.b. demokratik kitle örgütlerinin kapatıldığı, diğerlerinin ise çalışmalarının büyük ölçüde engellendiği, işçi sınıfı ve müttefiklerinin en doğal demokratik haklarının dahi yokedildiği ve başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk güçlerine karşı baskı ve saldırıların yoğunlaştırıldığı bugünlerde DİSK'in Ören toplantısı tarihsel bir önem kazanmaktadır.

Gazetemiz yayınlandığında bitmiş olacak olan bu toplantı sonunda başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi halk güçlerini faşizme ve emperyalizme karşı ortak mücadele platformuna çekecek kararların alınacağına inanmaktayız.

Devamı sf. 7, sü 2'de

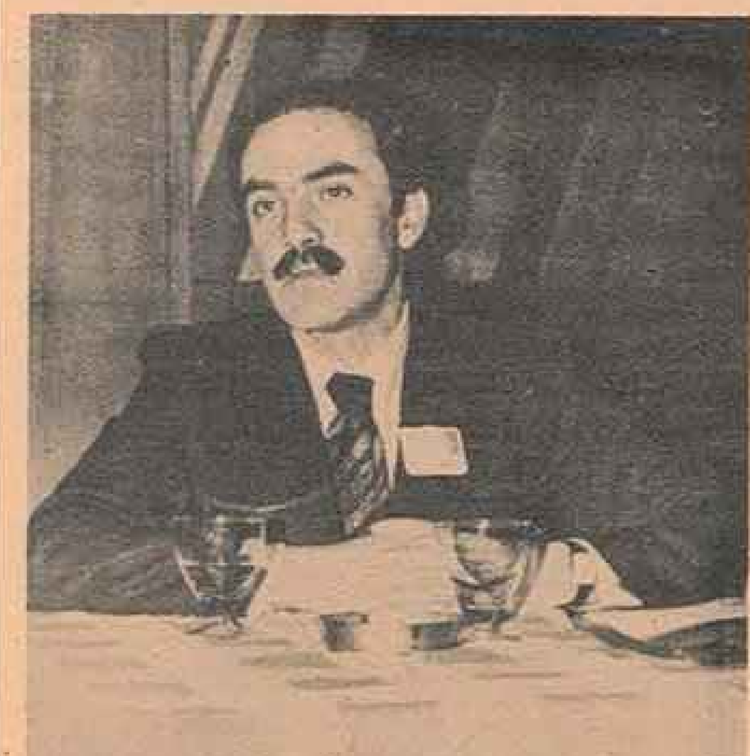
TSİP Genel Yönetim Kurulu toplandı

Kaçmaz: «1980'de enflasyon üç rakamlı olacaktır»

● **Ahmet Kaçmaz Genel Yönetim kurulu toplantısının birinci gününde yaptığı konuşmada, «Ancak sopa ile uygulanabilme şansı olan Demirel programının daha baştan boşa çıkartılması için olanca gücümüzü birleştirip, demokratik hak ve özgürlüklerimize sahip çıkmak ve bu hükümeti bir an önce işbaşından göndermekle yükümlü olduğumuzu gayet iyi bilmekteyiz» dedi.**

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu 2-3 Şubat tarihleri arasında İstanbul'da toplandı. Gazetemiz baskıya girerken henüz sürmekte olan toplantının birinci gününde bir konuşma yapan Genel Başkan Ahmet Kaçmaz, bu yıl enflasyonun Dmeirel'in iddiasının aksine üç rakamlı olacağını söylemiştir. Kaçmaz bu konu-

Devamı sf. 7, sü. 4'de

TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz Barış toplantısında konuşurken

Barış hareketinin ivedi görevi: Örgütlenmek

● **Ülkemizdeki barış ve demokrasi güçleri faşizmi ve her çeşit gericiliği durduracak güce sahiptir. Bunun için gereken bu güçlerin birlikteliğinin sağlanmasıdır.»**

● **«Emperyalizmin Yakın ve Ortadoğu'ya yönelik niyet ve hedefleri ülkemizin güvenliği ve halkımızın esenliği bakımından son derece tehlikeli gelişmelere neden olabilecek niteliktedir. Türkiye, ABD emperyalizmi ve yandaşlarının bölgesel ve evrensel saldırı planlarının dışında değildir. Ülkemizdeki egemen güçler, Türkiye'yi bir savaş sahnesi haline getirmek pahasına 1950'li yılları anımsatan yeni pazarlıklara girişmişlerdir.»**

İSTANBUL'DA YAPILAN BARIŞ DERNEĞİ GENEL YÖNETİM KURULU GENİSLETİLMİŞ ÖZEL OTURUMU İLE İLGİLİ AYRINTILI HABERİMİZ 3. SAYFAMIZDA

Abdi İpekçi Seminerinde faşizm es geçildi

● **Abdi İpekçi'nin faşistlerce katledilmesinin birinci yıldönümünde düzenlenen «Türkiye'de Terör» adlı seminerde faşizmin adı bile ağıza alınmazken, Ağca'dan da hiç söz edilmedi.**

Milliyet gazetesinin başyazarı, Abdi İpekçi'nin faşistler tarafından katledilmesinin üzerinden bir yıl geçti. Bu arada Abdi İpekçi hakkında faşizmin verdiği ölüm kararını infaz eden Mehmet Ali Ağca yakalandı

Devamı sf. 7, sü 3'de

gedik

HEM KEL HEM FODUL

Demirel haykırıyor, «Başka çare var mıydı?» diye. İşte buna tam anlamıyla Hem Kel Hem Fodul denir.

Kendi biçareliğine bakmadan çaresizliğini millete «çare» diye yutturmaya kalkıyor!

taşı

Şekere, gaza, beze...

İlkay İZER

Şekere, gaza, beze, demire, çimentoya, kâğıda, elektriğe, PTT, tren, vapur, uçak ve otobüs ücretlerine, içkiye, sigaraya, gübreye ve de akla gelen her şeye yüzde 100 zam geldi. TL'nin değeri yüzde 50 düşürüldü. ABD ile «Savunma İşbirliği Anlaşması» yapıldı. Devletleştirilen maden işletmeleri geri veriliyor. Servet beyanları geri veriliyor. Sigara tekeli kaldırılıyor. Döviz bozdurana kaynağı sorulmuyor. Yabancı sermaye yatırımlarının «engel»leri kaldırılıyor.

Eğri oturup doğru konuşmalı; Süleyman Demirel iktidarı CHP iktidarının 22 ayda yapmak isteyip yapamadıklarını, ya da aylarca süren tereddütlerden sonra yaptıklarını iki-iki buçuk ayda ya, ya yıkmıştır. Hem de son derece fütursuz bir biçimde, büyük bir pişkinlik ve vurdumduymazlıkla. CHP hükümetinin çekingen ve kararsız tutumuna karşı kararlı ve saldırgan üslupla halkın elinde nesi varsa hepsine el koymuştur. Dün 100 liraya sağlanan bir şey bugün 150-200 liradır. Ama, dün yüz lira kazanan ücretli bugün yine yüz lira kazanmaktadır. Demirel, emekçilerin her yüz lirasının elli lirasına el koymuştur. Tabii Demirel bütün bunları zevk için ya da sadistliğinden yapmış olamaz. Daha doğrusu sadece sadistliğinden yapmış olamaz. Nitekim, bu kararların ardından irili ufaklı yüzlerce burjuva sözcüsü kararlara övgüler düzdü. Meğer bu önlemler alınmasa imiş, üç ay sonra Son Türk Devleti büyük sıkıntılara girecekmiş. Mecliste azınlıkta olan Demirel hükümetini bu kararlar karşısında düşürmeye teşebbüs eden de olmadı. MHP gönülden, MSP kerhen destekledi. Demek ki kararlar, tekelci burjuvazinin tümünün ve Meclis çoğunluğunun desteğine sahiptir. Kararlar sadece Demirel'in ya da hükümetin değil, tüm burjuvazinin ortak kararıdır. Demirel'in «yapacak başka şey yoktu» sözleri de bunu ifade etmektedir. Burjuvazi için yapacak başka bir şey yoktu.

Türkiye'de yıllardır yönetimde burjuvazinin doğrudan egemenliği sürmektedir. Bu yönetim, sıkıştıkça ülkenin bütün maddi ve moral değerlerini harcamakta, talan etmektedir. Sermaye birikimi için her yöntem denenmiştir. Devlet desteği, dış yardım, yabancı sermaye, gümrük duvarları vs... Egemenliğin sürdürülmesi için gerektiğinde demokrat, gereğinde cuntacı, despot olunmuştur. Böylece nisbi olarak geri kalmış olsa bile belirli bir kapital birikimi ve kapitalist gelişim sağlanmıştır. Bu gelişim sırasında zaman zaman devalüasyonlar yapılmış, Demirel'in son kararları açıklarken söylediği gibi, «gelir dağılımı yeniden düzenlenmiştir». Bu kez de yine bir buhran dönemi başlamıştır. Ancak bu kez bilinen yöntemler durumu kurtarmaya yetmemektedir.

TEKELCİ BURJUVAZİ BÜTÜN KOZLARINI SÜRÜYOR

1948 devalüasyonu 10 yıl, 1958 devalüasyonu 12 yıl, 1970 devalüasyonu 7 yıl idare etmiştir. Oysa 1977'den bu yana TL'nin değeri yüzde 250 düşürüldüğü halde son devalüasyon kararı zorunlu olmuştur. Dış yardım alınamamaktadır. Yabancı sermaye yatırımları azalmıştır.

Bu durumu çok olarak gören burjuvazi, Demirel kanalıyla bütün kozlarını oynamaya başlamıştır.

a) Emekçilere daha çok kemer sıktırmak için zam furyası başlatılmıştır.

b) Ucuz işgücünün yarattığı değerleri daha kolay pazarlamak için TL değeri düşürülmüştür.

c) Yabancı sermaye için tüm «engeller» kaldırılmaktadır.

d) Sermaye yatırımlarını hızlandırmak için «kara para» denilen gayri meşru sermaye birikimi meşrulaştırılmaktadır. Bir anlamda, tekelci burjuvazi güçlenebilmek için Mafya'ya meşruiyet vermektedir. Bu amaçla Servet beyannameleri geri verilecek ve bu güne kadar bildirilmemiş servetlerin (sermaye birikimi) yatırım alanına kaydırılmasına çalışılacaktır. Yine bu amaçla, dövizlerin kaynağının sorulmasından vazgeçilmektedir. Bu iki eylem burjuvazinin güçlenme uğruna kendi koyduğu kuralları çiğnemesi demektir.

e) Bugüne kadar devlet tekelinde olan içki ve sigara üretimi özel sektöre açılmaktadır. Başbakanının belirttiği gibi bu alan yılda yirmi milyon kg. sigaralık veya başka bir ifade ile yirmi beş milyar liralık bir pazarın özel sektöre açılması demektir. Pazarın talipleri hemen ortaya çıkmışlardır: Koç ve Sabancı.

f) CHP hükümetince devletleştirilen maden işletmeleri özel sektöre geri verilecektir.

g) KİT ürünlerine yapılan subvansiyon kaldırılmaktadır.

h) Sanayi malları fiyatlarındaki kontrol kaldırılmaktadır.

Bütün bunlar özel sektörün yıllardır söz konusu ettiği taleplerdir. Özel sektörün temel taleplerinden biri olan, ücretlerin dondurulması talebi ise henüz yürürlüğe konulamamıştır. Ama V. Koç tarafından kamuoyuna sunulmuştur.

Görülüyor ki, CHP iktidarının yarattığı ikircikli ruh halini çabucak üzerinden atan burjuvazi, topluma gerçek gücünün de çok ötesinde bir güçle hakim olmak istemektedir. Kendi çıkarına olan kararları, topluma «yapacak başka bir şey yok» diye zorla benimsetmeye çalışmaktadır. Şu anda burjuvazi azınlıkta olmasına rağmen toplum içindeki en örgütlü ve etkin bir sosyal sınıf olma vasfını sürdürmektedir. Toplumun yönetme istek ve kudretini sürdürmektedir. Sorunlara burjuvazinin gözlükleri ile bakılırsa, Demirel'in yaptıklarından başka yapacak bir şey yoktur. Ancak, çağımızda toplumları yönetebilen, ilerletebilen, geliştiren modern bir sosyal sınıf daha vardır. Ve onun, yani işçi sınıfının bakışı ile yapılacak çok şey vardır.

Demirel - Özal ikilisi tarafından öne sürülen reçeteler IMF'nin dayatması sonucu kabul edilen burjuvazinin son atımlık barutudur. Demokrasiyi yok etmeden uygulanması zordur.

«SOLDA SIFIR» OLMAMALI!

A. Hamdi KARSU

İçinde bulunduğumuz günlerde bazı «hesap hatalarına» sıkça rastlanıyor. Politikanın kenarında saf tutmuş her toplum kesiminde benzeri hataları görmek olanağı var.

Hataların en büyüğünü burjuvazi yapıyor. Politikanın bir nitelik sıçraması eşiğine vardığı günümüzde, toplumsal güçleri bir kere daha tasnif edip kendi bakış açısından bazı sonuçlara varmak istiyor.

Bir bütüne varan bir kaç olay üstüste yığıldı. Afganistan'da emperyalizmin ayağı kayınca bir anda iki sistemin bütün güçleri karşı karşıya geldiler. Buna bağlı olarak Türkiye'de de politik güçler tasnif oldular.

Şimdi burjuvazi bu tasnifi kendi hesaplarına göre yoruma tabi tutuyor. Afganistan'a ve ABD ile varılan askeri anlaşmaların global mantığına karşı kendinden yana güçleri parmak hesabına vuruyor. Vardığı sonuç şu: Sosyalist siyasal kuruluşlar, demokratik örgütler ve sendikalar dışında kalan %80, burjuvaziden yana. %20 ise, hesabı yapılmayacak, tersine hesabı kapatılacak kadar küçük bir azınlık!

Hesabın bu sonucu vermesi, burjuva sınıf amaçlarının bir nitelik sıçraması eşiğine varmış olmasından kaynaklanıyor. Savaş politikanın değişik araçlarla yapılan uzantısı olduğuna göre, şimdi burjuvazi, araçlarını değiştirip bu aşamaya varmaya çalışıyor. Savaş politikasına sarılması, daha doğrusu savaş kışkırtıcılığını politik bir araç haline getirmeye çalışması bunu gösteriyor.

Kuşkusuz böylesi bir nihai hesaplaşmaya hazırlanan burjuvazinin kendine moral vermesi, Amerikancılığının kitlesel bir temeli olduğunu varsayması doğal olacaktır. Bunun yanlışlığını görebilmesi için, düşman saydığı örgütlerin sayılarını değil, bu sayıların arkasındaki emek ordusunu karşısında görmesi gerekmektedir.

Burjuvazinin yola çıktığı verileri esas alarak aynı hesabı bir kere de biz yapalım. Farklı sonuçlara varacağımız görülecektir.

«%20»nin sınıf güçleri arasında kimler var? Sosyalistler: DİSK, TÖB-DER, TÜRK-İŞ içindeki ilerici sendikalar. Sosyal demokrasinin antifaşizmine oy vermiş milyonlar. İşçiler, memurlar, köylüler, teknik elemanlar, sanatçılar, aydınlar, gençlik ve kadın örgütleri, dernekler, kooperatifler, birlikler...

Bu kesimlerin «%20» kabuğuna sığmadığını, dört işlemle bile bulmak mümkün. Ayrıca bizdeki ABD uşaklarının, bu yüzlerini yeniden açığa vurmaları için, Afgan olaylarını beklemeleri, savaş atmosferinden yararlanmaya çalışmaları da bunu gösteriyor. Burjuvazi kendisini emekçilere büyüteçin arkasından göstermek istiyor. Ama o kendini, kendisi kadar görmek zorunda olduğu için söylediğine kendisi de inanmıyor.

Uzun yıllar, kendi demokrasisini çoğunluğun demokrasisi olarak göstermeye çalışan burjuvazi, faşizmini de çoğunluğun faşizmi olarak göstermek istemektedir. Bu çarpıklığı dile getirmekle, önümüzdeki dönem izliyeceği stratejiyi de ele vermektedir. Büyüteçi üzerinden kaldırmalıyız!

Tekel gericiliğinden bu hesabını geri almasını beklemek boşuna-

Devamı sf. 7, sü 1'de

İŞTE KAPİTALİZM

İlaç sömürüsü büyüyor

Pek sık yoklara karışan ve bir süre sonra zamlı fiyatlarla karşımıza gelen ilaçların durumu, kapitalizmin insana verdiği değeri göstermektedir. Ülkemizde ilaç karaborsası büyük vurgunların yapıldığı bir alandır. Çünkü söz konusu olan insandır, insan sağlığıdır. Ve insan sağlığı böylesine tehlikeye atılarak ilaç sömürüsü alabildiğine sürdürülmektedir.

Dünya Sağlık Örgütü'nün açıklamalarına göre Türkiye'nin içinde yer aldığı ülkeler grubu için 210 kalem ilâç yeterlidir. Ancak ülkemizde «hür teşebbüs»ün kontrolunda olan ilâç üretimi sonucu piyasada 3000'i aşkın ilâç bulunmaktadır. Bir ilacın türlü çeşitli adlar altında, bir iki önemsiz değişiklikle piyasaya sürüldüğünü bilmeyen yoktur. «Hür teşebbüs» ilâç üretiminde de emperyalizme sadakatle bağlıdır.

Sık sık döviz yokluğu nedeniyle ilâç darlığı sözkonusu olmaktadır. Yurdumuzda ihtiyaç duyulan ilâç hammaddelerinin yüzde 90'dan fazlası dışarıdan gelmektedir. Önümüzdeki bir iki yıl içerisinde ilâç hammaddesi ithali için ödenen paranın 200 milyon doları aşması beklenmektedir. «Hür teşebbüs»ün gerçekleştirdiği bu ithalatta büyük vurgunlar vurulmakta, naylon faturalarla hammadde fiyatlar akıl almaz boyutlarda kabarık gösterilmektedir. Örneğin dünya piyasasında 2 dolar kadar olan ilâç hammaddesi ithali için ödenen paranın 200 milyon doları aşması beklenmektedir. «Hür teşebbüs»ün gerçekleştirdiği bu ithalatta büyük vurgunlar vurulmakta, naylon faturalarla hammadde fiyatları akıl almaz boyutlarda kabarık gösterilmektedir. Örneğin dünya piyasasıda 2 dolar kadar olan bir ilâç hammaddesi Türkiye'ye 460 dolara maledilmektedir. Öte yandan ilâç hammaddesi üretmeye yarayan kaynaklar varolduğu halde tekellerin baskısı sonucu ülkenin doğal kaynaklarından yararlanılmamaktadır.

İlâç üreten firmalara gelince, ülkemizdeki ilâç üretiminin yüzde 85'i 16 büyük firmanın elindedir. Ve bunların çok büyük bir kısmı yabancı sermayelidir ve işbirlikçi yerli tekellerindir.

Artarak sürdürülen ilâç sömürüsü, kapitalizmin yüzünün utanç verici bir görünümüdür.

Elazığ Cezaevi'nde silahlı saldırı

Cezaevlerinde faşistlerin devrimcileri katletmelerine yetkililer göz yummaya devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde de Elazığ Cezaevinde eski TÖB-DER genel merkez yöneticiliği, bölge temsilciliği ve şube başkanlığı görevlerinde bulunan Kemal Yüksel, faşistlerin silâhlı saldırısı sonucu ağır yaralanmış, kendisiyle aynı hücrede yatmakta olan Tunceli'li bir mahkûm da açılan ateş sonucu ölmüştür.

Bir yıla yakın bir süredir yatmakta olduğu askeri cezaevinden alınarak sivil cezaevine nakiedilmiş bulunan Kemal Yüksel, kendisi için düzenlenen komploların farkına vararak C. Savcılığına ve Adalet Bakanlığına can güvenliği olmadığı konusunda birer dilekçeyle başvurmuştu. Babası Mahmut Yüksel'in de aynı yöndeki başvurusuna rağmen can güvenliğinin sağlanması konusunda hiçbir girişimde bulunulmayan Kemal Yüksel, faşist mahkumlarca yattığı hücreye ateş açılması sonunda ağır yaralanmış, öldü diye bırakılmıştır.

Tektaş Ağaoğlu — Bakış

Özürü Kabahatinden...

«İhlas ile yola çıktık buraya vardık. Var mıydı başka bir yolu? Şimdi neden size bunu söylüyorum? Biz ihlasla yola çıktık mı çıkmadık mı, bunu söylesinler. Şimdi burda demogoji, polemik filan yapmak istemiyorum. Ama bize bu kararları aldırtan Türkiye'nin bugünkü durumudur. Bu durumda bu kararlar alınmamalıydı diyen varsa beri gelsin! Biz niçin aldık bu kararı, aklımızı peynir ekmekle mi yedik? Durup dururken mi aldık bu kararları? Cinnet getirdikte mi aldık? Aldık, çünkü durum bu. Var mı aksini iddia eden? Durum bu değil mi? Durum bu değildir diyecek bir Allahın kulunu arıyorum! Şimdi durum bu olduğuna göre bu durumu yaratan biz değiliz ki! 22 aylık CHP ve TÖB-DER hükümeti yaratmıştır bu durumu. Herşeyi berbat etmiş, sonra da çekip gitmişlerdir. Biz ne dedik? Bu hükümet gider, dertler biter dedik. İşte şimdi dertleri giderme yolundayız. Bunun için çırpınıyoruz. Yoksa başka birşey için mi çırpınıyoruz? Hem bakın beyler, ben size birşey söyliyeyim, bu durumun sorumlusu bizden önceki hükümettir, Der'lerdir. Bir de KİT'ler. Bunca yüz milyara varan zararı kim ödeyecek? Hadi söyleyin, söylesinler, kim ödeyecek? Neymiş, özel sektör sigara imal edemezmiş. Bunca zamandır etmedi de ne oldu? Devlet sigara yaptı sattı da ekonomiye kuş mu kondurdu? Ekonomi ciddi iştir, sayın basın mensupları. Biz işi ciddi tutacağız. Devlete bundan böyle sigaracılık, içkicilik yaptırmıyacağız. Özel teşeb... pardon özel teşebbüs canla başla, ihlasla çalışıyor. Alnının terinin hakkını almıyacak mı? Herkes hakkına razı olmalıdır ve haklı hakkını almalıdır. Bugüne kadar buna riayet edilmediği içindir ki memleket bu hale gelmiştir. Şimdi aksini söyliyecek bir Allahın kulunu arıyorum. KİT'ler zarar ediyorsa bu zararı niçin hazine cepten ödesin? Şimdiye kadar nasıl ödüyordu acaba? Para basıyordu, para karşılığı olmayan para basıyordu. Yani enflasyonla, halkın cebinden ödeniyordu bu zararlar. Bu böyle devam edebilir mi? Edemez. Yokluk, darlık, sıkıntı, anarşi sürsün diyenler varsa bunu açıkça desinler. Bunu açıkça diyecek bir Allahın kulunu arıyorum! Madenleri, sigarayı, içkiyi ve daha başka şeyleri özel sektöre devredip bu işin çaresini getireceğiz. Var mı başka çaresi? Yok! Peki para basmaya mı devam edelim, ha? Devlet yeterli üretim yapabiliyor mu siz ona bakın. Tekel'in dört sigara fabrikası yarım duruyor yıllardan beri, sıkıntıyı halk çekiyor. Özel teşebbüs bu memleketin evlâdı değil mi? Tekelin kazanacağı parayı özel teşebbüs kazansa ne olur, kıyamet mi kopar? özel teşebbüs düşmanlığıyla bu memleket bu hale geldi. Bunu niçin söylüyorum şimdi? Çünkü devlet devletliğini bilmelidir, kendisi tüccarlığı bırakmalı, tüccarın işini yoluna koymalıdır, onun için söylüyorum. Tüccarın işine burnunu sokan, yolunu kesen devlet olacağına hiç olmasın daha iyi. Madenleri devletleştirdiler de ne oldu? Bu kış kıyamette millet kömürsüz kaldı. Hem işleri bu hale getir, hem de şimdi kömürün karaborsa fiyatı neyse halk onu ödeyecek diye şikayet et! Olmaz böyle şey. Bizim demagojiye cevap yetiştirmekle kaybedecek vaktimiz yok beyler. İhlasla yola çıktık, ihlasla yolumuza devam ediyoruz. Herkes hakkına razı olacak. Herşey fiyatını bulacak, herkes ne ödeyeceğini, ne kazanacağını bilecek. Kazananın kazancı hepimize helâl olacak. Bakın yakında ormanlarımızı da ataletten kurtarıp yabancı sermaye işletmesine açacağız. Bizim yapamadığımızı dostlarımıza yaptıracağız. Gelsinler çalışsınlar. Bırakınız kazansınlar, bıraktıkları bizimdir. Bizim reçetemiz budur. Bu reçeteyi bize kim yazmış? IMF mi? Soruyorum, kimi kurtaracak bu reçete? IMF'yi mi kurtaracak, yoksa kimi kurtaracak? Bizi ancak biz kurtarırız. Şimdi ben burada bu aldığımız kararları ve kendimizi savunmuyorum. Biz aritmetik hükümeti değiliz. Olağanüstü hallerin olağanüstü muhasebe hükümetiyiz Hesap adamı olarak benim seçmene verecek bir hesabım yoktur. Hesap yapılmış, zarlar atılmıştır. Daha şurda altmış günlük hükümetiz. Bütün bunların sorumlusu altmış günlük hükümettir ve de onun başıdır diyecek bir Allahın kulunu arı-

Devamı sf. 7, sü 7'de

Okurlardan

Birlik zorunludur

İçinde yaşadığımız toplumda egemen sömürücü sınıf ve tabakalar, sömürü ve baskı düzenlerini sürdürmek için emekçileri sağırlaştırmak, körleştirmek, istiyorlar. Emekçiler gerçekleri görmesinler, duymasınlar gerçekleri dile getirmesinler. Bir tek amaçları var, o da, bu sömürü ve baskı düzeni devam etsin.

Hayır bu sömürü ve baskı düzeni devam etmiyecektir. Buna biz işçiler müsaade etmiyeceğiz. Kapitalistlerin niyetlerini kursaklarında bırakacağız. Onların sömürü ve baskı düzenlerinin zincirlerini kırıp başlarında parçalayacağız.

Biz işçi ve emekçiler gün geçtikçe daha da zor koşullar altında ekmek paramızı kazanabilmek ve geçimimizi sağlıyabilmek için çabalarken ücretlerimizi çok görüp bir de ücretlerimizi dondurma hevesi içindeler. Biz işçi ve emekçilerin sorunları parlementerlerce satır başı edilmekte, fakat icraatta hiç birşey yapılmamaktadır. İşçi ve emekçi kitlelerinin bir çok talepleri vardır. Bu taleplerin hangisi gerçekleşti?

Sorunlarımız daha da artmadı mı? İşsizlik, pahalılık, yokluk ve yoksulluk daha da çoğalmadı mı? Emekçilerin üzerine faşist terör estiriliyor. Gün geçmiyor ki bir kaç emekçi öldürülmesin. Faşist çetelerin tüm elebaşıları ortaya çıkmışken kimler koruyor bunları da örgütleri kapatılmıyor. En önde gelen faşist elebaşısından hesap sorulmuyor.

İşçi ve emekçiler, tüm ezilenler, sömürülenler, size sesleniyorum.. MHP halk düşmanı bir örgüttür. Tüm yan kuruluşlarıyla kapatılmalı, yöneticilerinden hesap sorulmalıdır. AP faşist hareketin koruyucu meleğidir. Gericiliğin ve zorbalığın partisidir. Bugün kısıtlı olan demokratik haklarımızın bile düşmanıdır. Bu ikisi dışındaki sağ partiler ise tüm politik yaşamlarını işçi ve emekçi kitleleri bölmek ve gericiliği, karanlığı hakim kılmaya adamışlardır kendilerini. Bu partiler, daha çok zorbalık, daha çok saldırı ve daha çok sömürü için sermayeye hizmet yarışına giriyorlar. CHP ise iktidar zamanında meydanlarda bizim taleplerimize sahip çıkar görünüp taleplerimizin hiç birini hükümet programına bile almadı. Emperyalizmin ve büyük sermayenin dümen suyuna girdi. Onların çıkarlarını koruyan işler yaptı. Dünya Bankası ile, NATO'su ile, Ortak Pazarı ve İMF'si ile emperyalizmin ülkemiz üzerindeki etkinliğini daha da arttırdı. Ülkemiz emperyalizme daha da bağımlı hale geldi. Borçlarımız arttı. Buna bağlı olarak, işsizliğimiz, yoksulluğumuz da arttı. Tırmanan faşist hareket içimizden binlercesini katletti. Gözlerimiz göre göre bu durum karşısında daha nice emekçilerin kanlarını akıtacaklardır. Bizlerin bunlara dur deme günü gelmiştir. Bu da ancak işçi sınıfının birlikçi mücadelesi ile gerçekleşecektir.

Uzun süreden beri kapitalist güçlerin saldırılarına hedef olan işçi sınıfıdır. Bu saldırılar bizleri hiç bir zaman durduramıyacaktır. Tehdit ve katliamlar, kapitalizme ve faşizme karşı mücadelemizi engelleyemiyecektir. Emekçi halk güçlerinin örgütlerini dağıtıp derneklerini kapatıyorlar. Kapatılması gereken emekçi halk güçlerinin örgütleri değil, katillerin, işçi, emekçi ve halk düşmanlarının toplandığı faşist odak noktalarıdır.

A. Gök/Mersin

Ahmet Kaçmaz'ın barış toplantısındaki konuşması

Barış Derneği Genel Yönetim Kurulu Özel Genişletilmiş Toplantısında TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz'ın yaptığı konuşma özetle şöyledir:

Barış Derneği'nin Genişletilmiş Yönetim Kurulu Toplantısının sayın delegeleri, hepinizi partim adına saygıyla selamlarım.

Ben barış meselesinin öneminin ülkemizce yeterince kavranmadığı ve onun devrimci içeriğinin kitlelere yeterince maledilemediği kanısındayım. Bu nedenle bu noktaya kısaca parmak basmak istiyorum.

Barış, bilindiği gibi sosyalistlerin her zaman en temel meselelerinden birisi olmuştur. Büyük Ekim Devrimi'nin en önemli sloganı barıştı. Dünyanın ilk işçi-köylü devleti barışı politikasının temel unsurlarından birisi yapmıştır. Barış içinde yanyana varolma ilkesi sosyalistlerin dış politikalarının temelini oluşturmuştur. Bu ilkenin günümüz şartlarında somutu, kalıcı bir dünya barışı doğrultusunda yumuşamadır. İşte yumuşama sürecinin başarıları ve kazanımları son zamanlarda ABD emperyalizmini dehşetli tedirgin etmektedir. Bu sürecin kendileri aleyhine geliştiğini gören emperyalistler, çareyi soğuk savaşa hız vermekte görmektedirler. Son olup bitenler üzerine savaş çığırtkanlığına hız vermelerinin nedeni budur.

Soğuk savaşın ülkemiz açısından önemi dah ada büyüktür. Çünkü emekçi halk üzerine yoğun baskı uygulama girişimleri içinde olan egemen güçler savaş çığlıklarından, soğuk savaş ortamından yararlanmayı hesaplamaktadırlar. Ülkemizde milliyetçilik tortularının hatırı sayılır bir etkinliği olduğundan hareket eden tüm işbirlikçiler, gericiler savaş çığlıklarıyla halkı uyuşturup baskı girişimlerini kolayca tezgahlamayı planlamaktadırlar. İşte bu nokta çok önemlidir, çünkü barış mücadelesi ile anti-faşist mücadele arasındaki ilişkiye, içiçeliğe ışık tutmaktadır. Ülkemizdeki toplumsal muhalefetin önemli bir bölümünü temsil eden güçlerin seçkin temsilcilerinin Barış Derneği toplantısında biraraya gelmiş olmaları bir tesadüf değildir. Bu olguda her iki mücadelenin birlikteliğinin somut kanıtıdır.

Barış mücadelesinin ülkemizde barıştan yana tüm toplum katmanları ve güçler tarafından en yaygın bir şekilde yürütülerek başarıya ulaşacağı açıktır. Benzeri şekilde faşizme geçit vermeme mücadelesini başarıya ulaştıracak olan da tüm anti-faşist güçlerin kalıcı ve merkezi bir örgütlenme çerçevesinde bir araya gelmeleri, güçlerini sistemli bir şekilde, en geniş ve içtenlikli bir dayanışmayla seferber etmelidir. Ve mádem ki faşizme karşı mücadele ile barış mücadelesinin toplumsal güçleri üstüste çakışmaktadırlar, o halde burada bir araya gelen toplumsal muhalefet güçlerinin temsilcileri anti-faşist işbirliği için de işbirliğini gerçekleştirmekle yükümlüdürler.

Dolar 70 TL. olmuştur. Bunun emekçi halkımız açısından anlamı yoksulluğun ve sefaletin daha da derinleştirilmek istenmesi demektir. Doları 70 lira yapanlar IMF'nin «ücretleri sabit tutun, fiyatları arttırın, fiyatları arttırmak için de üretimi kısın. Böylece tüketim düşsün ki ithalat gereksiniminiz azalsın, dolayısıyla döviz ihtiyacınız da azalsın. Belki bu şekilde Türkiye'ye kredi verebiliriz.» dayatmacasını aynen uygulamaya koymuşlardır. Ve bu uygulama Güney Kore, Brezilya özlemcilerinin hayallerine denk düşmektedir.

Ancak bunlar yanılmaktadırlar. Çünkü işçi sınıfımız, emekçi halkımız ekonomik kazanımlarına sahip çıkmakta kararlıdırlar. Kimse onları sopa ile dahi olsa daha beter yoksulluğa ve sefalete mahkûm edemez. Demokratik hak ve özgürlükleri askıya alma çabaları, ekonomik haklarına sahip çıkacak geniş yığınları susturmak içindir. Ama ekonomik haklara ancak demokratik kazanımlara sımsıkı sarılarak sahip çıkılabileceğini işçi sınıfı, emekçi halk çoktan kavramıştır. Bu nedenle sopa girişimleri fayda etmeyecektir. Savaş çığırtkanlığına ve kundakçılığına karşı barış mücadelesiyle anti-faşist mücadelenin birleştirilmesini bilecek olan geniş yığınlar faşizm ve emperyalizmin kirli emellerine geçit vermeyecektir.

Genişletilmiş 9. Yönetim Kurulu Toplantısının bu doğrultudaki çalışmalarına başarılar dilerim.»

Barış hareketinin ivedi görevi: Örgütlenmek

● 23-27 Eylül 1980 tarihlerinde toplanacak Barış İçin Halkların Dünya Parlamentosu'na hazırlık çalışmaları başlıyor.

26-27 Ocak 1980 arasında İstanbul'da toplanan Barış Derneği Genel Yönetim Kurulu, Türkiye Barış güçleri arasında yer alan çeşitli siyasal kuruluşların ve demokratik meslek örgütlerinin temsilcileriyle 2 gün süren ortak bir toplantı yaptı. Bu toplantıda, 23-27 Eylül 1980'de Sofya'da yapılacak Barış İçin Halkların Dunya Parlamentosu, Türkiye barış güçlerinin katılımını sağlamak üzere hazırlık çalışmalarına başlanması kararlaştırıldı. Ulusal Hazırlık Komitesi bu toplantıya çağrılıp katılanlardan oluştu. Hazırlık Komitesi'ne bu toplantıda bulunmayan başka örgütlerin ve çağrılı kişilerin de katılması kararlaştırıldı. Barış İçin Halkların Dünya Parlamentosu'na hazırlık olarak Türkiye barış güçleri temsilcileri dünya Barış Günü olan 1 Eylül 1980'de bir araya gelecekler.

Bu münasebetle yapılan toplantı, Türkiye'de barış güçlerinin tümünü henüz kucaklamamış da olsa, bu yolda önemli bir barış forumu niteliğinde olmuştur. Türkiye barış hareketinin önümüzdeki dönem içinde tüm barış güçlerini bir araya getirecek bir örgütlenme düzeyine kavuşması gereği toplantıda dile getirilmiştir. Toplantıya Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz ile TİP Genel Başkanı Behice Boran da katılarak açılış oturumunda birer konuşma yapmışlardır. Öğrenildiğine göre, Türkiye'nin tüm barış güçlerinin bir araya gelmelerini sağlayacak çalışmalara önümüzdeki dönemde de devam edilecektir.

Toplantıda Mısır - İsrail gerici anlaşmasının yürürlüğe girmesini protesto eden bir mesajın FKÖ'ye gönderilmesi kararlaştırılmıştır.

Toplantının nihai bildirisinde ise emperyalizmin soğuk savaş kışkırtıcılığı ile birlikte Türkiye'de demokrasi güçleri üzerine yönelen saldırıların yarattığı tehlike vurgulanarak tüm barış ve demokrasi güçlerinin birlikteliğinin sağlanması gereği belirtilmiştir.

FKÖ'ye gönderilen mesaj:
Türkiye barış güçleri Filistin halkının yanındadır

Barış Derneği Genel Yönetim Kurulu Genişletilmiş Özel Oturumu tarafından Filistin Kurtuluş Örgütü Türkiye Temsilciliği'ne gönderilen mesajı aynen yayınlıyoruz:

«Türkiye'de barıştan yana ilerici ve demokrat örgüt temsilcilerini ve kişileri biraraya getirmiş olan Türkiye Barış Derneği Genişletilmiş Genel Yönetim Kurulu Toplantısına katılan bizler, Mısır ile İsrail arasında 26 Ocak 1980'de kurulan ilişkilerin 1978'de Enver Sedat'ın işgal altındaki kutsal Kudüs'e gitmesiyle başlayan Mısır yönetici çevresinin ihanetinde yeni ve çok tehlikeli bir adım olduğu inancındayız.

Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'da kendi çıkarlarını korumak, Arap ve bölge ulusal kurtuluş akımlarını engellemek ve Filistin halkıyla onun tek yasal temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütü önderliğindeki onurlu savaşımını vurmak amacıyla Camp David'de başlattığı komplo bu tehlikeli adımla sürüyor.

Camp David ve onu izleyen antlaşmalar, 1975'de Birleşmiş Milletlerde «bir çeşit ırkçılık ve ırk ayırımı» olarak kınanan siyonizmin iktidarda olduğu İsrail'in Filistin topraklarını işgalini meşrulaştırmaya çalışmakta, böylece uluslararası toplumun Filistin sorununa ilişkin olarak aldığı kararlara ters düşmektedir. Bunlar sürekli ve adil barış getirecek olan ilke antlaşmaları değil, fiilen işgalci durumda olan İsrail'in görüşmelerin her aşamasında vetosunu kullandığı, tek yanlı antlaşmalardır. Geçmişteki Balfour bildirisi, İngiliz manda yönetimi ya da 1947'de Birleşmiş Milletlerde alınan ve Filistin'i bölmeyi amaçlayan kararlar ve açıklamalar gibi, Filistin halkının varlığını bile kabule yanaşmayan, anti-demokratik olduğu kadar emperyalizme ve siyonizme teslimiyetçiliği içeren antlaşmalar olarak tarihe geçecektir. En başta Filistin halkının bir kısmını öz topraklarından zorla çıkararak, bir kısmını da kendi yurdunda ikinci sınıf bir yurttaş durumuna indirgeyerek, ırkçı ve işgalci bir politika uygulayan İsrail'e teslimiyet demektir. Bu nedenle, bu antlaşmalar, Filistin sorununu ya da onun her hangi bir yönünü çözmeyecek, tam karşıtı anlaşmazlığın özüne dokunmayan, fakat Filistin halkını da bölmeye çalışarak her bir topluluğu birbirinden kopuk, giderek birbirine karşı bir gelecek hazırlama düşünü kuran ve nihayet sorunu bir bütün olarak hem ertelemeye hem de ağırlaştırmaya yönelik antlaşmalardır.

Türkiye'nin barışsever güçleri, 26 Ocak'ta atılan bu yeni adımın Mısır halkı olduğu kadar tüm bölge halkları için tehlikeli olduğunu, bu nedenle Camp David antlaşmalarına olduğu gibi oun yeni bir parçası olan bu girişime de karşıdırlar. Ülkemizdeki barışçı güçlerin temsilcileri olan bizler Camp David'e de Amerikan emperyalizmi, siyonizm ve bölge gericiliğinin barış düşmanı girişimlerine de hayır diyor ve Orta Doğu'da barışın yalnız Filistin halkının, başta kendi ülkesine dönmesiyle kendi bağımsız ve demokratik devletini kendi toprağı üstünde kurması olmak üzere tüm haklarının tanınması ve sağlanmasıyla gerçekleşebileceğine inanıyoruz.

Türkiye barış güçleri Filistin halkının bu yöndeki savaşımını şimdiye kadar olduğu gibi, bundan böyle de destekleyecek ve onunla dayanışmayı sürdüreceklerdir.

Savaşımınızda içten başarılar dileriz.»

Doğrudan...

Hüseyin Hasancebi

İngiliz Güneşi

Türkiye'de İngiliz «düşmanlığı» ve «hayranlığı» bir arada olmuştur. Güneşin hiç batmadığı bir sömürge imparatorluğu yaşamış olan İngilizlerle, kendi geçmişimiz arasında bir doyumsuz ilişki kurulduğunda, bu kimilerine çok hoş gelmektedir.

İngiliz hayranlığı, tekelcilerimizin bilinçaltı bir hastalığıdır. Aralarıda, ihracata dönük bir sanayileşme mi, yoksa ithal mallarını Türkiye'de üretmeye dönük bir sanayileşme mi tartışmasına girdikleri günümüzde İngiliz hayranlıkları yeniden depreşir oldu.

MESS çatısı altında toparlanmış patron kesimlerinde, bu hayranlık daha net izleniyor. Petrol krizinden en az vartayla İngiltere'yi kurtarıp kapitalizme kan veren işçi iktidarı döneminde, sadece devletin rolü büyüdüğü için İngiliz düşmanı kesilen patron takımı, soğuk savaş cadısının devletçiliği tekellere dağıtan iktidarından sonra, bu ülkeyi hayranlıkla izler hale geldiler. Tekel malları üretimine, özellikle sigaraya düşkünlüğü dayanılmaz hale gelen özel sektörümüzün bu tutumu oldukça anlaşılırdır.

İngiliz hükümetinin de bizimkilerin nabız atışlarını duyması ve Türkiye diye bir ülke olduğunu bir kere daha farketmesi doğaldır. Nitekim patron takımı bu değişmeden çok hoşnut oldu. Tutup İngiliz dışişleri bakanının «sevimli» suratını televizyon ekranlarımıza yerleştirdi. «Tekelciler Kardeştir!» şiarı ve coşkusu ile İngiltere'nin uzatabileceği bir kemiğin hesabı, bizimkileri daha şimdiden «Pavlof'un köpeği»ne çevirmeye yetiyor.

Devletin ayakları altında ezilmekten güç belâ kurtulan İngiliz kapitalizmi de, bu fırsattan yararlanıp kolonyal şapkasını, çizmelerini ve sömürgeci kırbacını yeniden kuşanabileceği umuduna kapıldı. Enlem ve boylam çizgilerinin silindiği haritaları tozlu raflardan yeniden indirme gayreti içine girdi. Kapitalist dünya içinde, eski yerini bir daha ele geçirmesi imkânı olmadığı halde, eski bönlüğünü yaşamaya hakkı olduğu zehabına kapıldı.

ABD emperyalizminin tırmandırdığı soğuk savaş siyaseti içinde İngiltere'nin de bir yeri olacağı bilinir. Bu yerin daha da geniş ve soğuk olması, azılı anti-komünist Thatcher iktidarında neden mümkün olmasın?

Ama Thatcher, kendi ülkesinde kendi iktidarını kemirip işçi sınıfını öfkeye iterken, ABD'nin Ortadoğu'ya dönük hesaplarına yardımcı olmaktan çekinmiyor. Demir-Çelik işçilerinin topyekûn direnişi yüzünden, dişlerini tek tek tükürmek zorunda kalan bu cadı, Akdeniz'e savaş gemileri gönderip eteklerini soğuk rüzgâra bırakırken, Carter'in seçim şansına katkıda bulunmak istemektedir. En kötü gününde bile himayesini gördüğü ABD'nin şemsiyesi altında Ada'nın sisinden kurtulabileceğini, eğer olursa yeni bir «paylaşım»la güneşten alacağı payı büyütebileceğini düşlemektedir.

Bu düş Anglo-Sakson ihtiyarına bütün sömürgelerinden elini ayağını çekmesine malolmuştu. Topraklarında güneşin hiç batmadığıyla öğünürken, günde üç saatlik güneşe bile hasret hale gelmişti.

Şimdi bu sömürge artığının soluğu dolaşıyor ortalıkta. Hem de bizdeki soytarı burjuvazinin çirkin nefesine karışarak.

Tahammül edilmezse bile, azıcık daha sabırlı olmak gerek.

Sonuç Bildirgesi

● Ülkemizdeki barış ve demokrasi güçleri faşizmi ve her çeşit gericiliği durduracak güce sahiptir. Bunun için gereken bu güçlerin birlikteliğinin sağlanmasıdır.»

● «Emperyalizmin Yakın ve Ortadoğu'ya yönelik niyet ve hedefleri ülkemizin güvenliği ve halkımızın esenliği bakımından son derece tehlikeli gelişmelere neden olabilecek niteliktedir. Türkiye, ABD emperyalizmi ve yandaşlarının bölgesel ve evrensel saldırı planlarının dışında değildir. Ülkemizdeki egemen güçler, Türkiye'yi bir savaş sahnesi haline getirmek pahasına 1950'li yılları anımsatan yeni pazarlıklara girişmişlerdir.»

Barış Derneği Genişletilmiş Genel Yönetim Kurulu aşağıda adları bulunan üye, temsilci ve kişilerin katılımıyla 26-27 Ocak 1980 tarihlerinde İstanbul'da toplanmış ve çalışmaları sonucunda beliren şu temel görüşleri kamuoyuna duyurmayı kararlaştırmıştır:

1. Helsinki Konferansıyla Avrupa'da ve dünyada ileri bir aşamaya varan yumuşama sürecinin hegemonyacı çıkarlarına engel olduğunu gören emperyalizm, detantı bozma ve yeni bir soğuk savaşı başlatma girişimlerine hız vermiştir. Dünyada ve bölgemizde emperyalizmin artık gizlenmesine olanak bulunmayan saldırgan tutumunun hedefi, gelişmekte olan ülkelere dayattığı emperyalist ilişkileri korumak ve sürüp gitmesini sağlamak için halkların bağımsızlık, demokrasi ve barış yolundaki savaşımlarını her ne pahasına ve her ne yöntemle olursa olsun kırmak, geriletmektir. Emperyalizm amacına varmak için her ülkenin özgül koşullarından yararlanarak faşist, militarist, gerici ve şoven güçlerle işbirliği yapmaktadır.

2. Enerji sorununun derinleşmesiyle birlikte, özellikle yakın ve Ortadoğu'daki petrol kaynaklarını tam denetim altına alma girişimlerine hız veren ABD emperyalizmi, bir yandan başta Filistinliler olmak üzere tüm Arap halklarının direnişi, öte yandan da İran'da Şah despotizmine karşı halk hareketinin başarıya ulaşması sonucunda planlarının bozulduğunu görünce, hedefine askeri gücünü ortaya koyarak varmak yolunu seçmiştir. Bu yeni askeri stratejinin somut örnekleri ABD'nin her an Ortadoğu'ya gönderilmeye hazır bir vurucu güç oluşturması, Tahran'daki ABD elçiliğinin basılması olayı karşısında zor kullanma tehdidi, CENTO benzeri yeni bir askeri örgütü oluşturma girişimleri ve Afganistan'daki gelişmeleri bahane ederek dünyada gerginlik yaratma çabalarında en açık şekliyle gözlenmektedir.

3. Ancak, emperyalizmin saldırgan niyet ve hedefleri salt Ortadoğu'ya yönelik değildir. Emperyalizm Çin yönetimi ile işbirliği halinde ve güdümündeki tüm kitle iletişim araçlarının da etkin kullanımıyla gerçekleri bütünüyle çarpıtarak anti-sovyetizmi körüklemekte, dünya kamuoyunu soğuk savaşa ve onun doğal uzantısında yer alan sıcak savaşlara hazırlamaktadır. ABD bu niyetlerini İran ve Afganistan olaylarından çok önce, genel silahsızlanma yönünde somut bir adım olan SALT-2 anlaşmasının onayını savsaklayarak daha sonra da bütünüyle askıya alarak en açık biçimiyle ortaya koymuştur. Aynı zamanda varolan nükleer silahları NATO ülkelerine dayatmıştır.

4. Emperyalizmin Yakın ve Ortadoğu'ya yönelik niyet ve hedefleri ülkemizin güvenliği ve halkımızın esenliği bakımından son derece tehlikeli gelişmelere neden olabilecek niteliktedir. Türkiye, ABD emperyalizmi ve yandaşlarının bölgesel ve evrensel saldırı planlarının dışında değildir. Ülkemizdeki egemen güçler, Türkiye'yi bir savaş sahnesi haline getirmek pahasına 1950'li yılları anımsatan yeni pazarlıklara girişmişlerdir. Bir yandan «Savunma İçin İşbirliği» anlaşması ile ülke bir saldırı üssü haline getirilirken, öteyandan yine ABD ve Federal Almanya'nın güdümünde IMF, AET, OECD ve Dünya Bankası ile anlaşarak ülke ekonomisi bütünüyle çokuluslu tekellerle yerli işbirlikçilerinin sömürüsüne bırakılmaktadır. Bunlara koşut olarak, içerde faşizm tırmandırılmakta ve demokratik hak ve özgürlükleri son kertesine dek kısan yasal ve idari önlemler birbirini izlemekte, sendikaların, demokratik örgütlerin ve meslek kuruluşlarının çalışma alanlarına ağır kısıtlamalar getirilmektedir. Faşist cinayetler yoğunlaşmıştır. Sendikacılar, demokratik örgütlerin önde gelen kişileri sudan bahanelerle tutuklanmaktadır.

5. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin bu yoldaki çabalarını boşa çıkaracak güçler ülkemizde vardır. Ülkemizdeki barış ve demokrasi güçleri faşizmi ve her çeşit gericiliği durduracak güce sahiptir. Bunun için gereken bu güçlerin birlikteliğinin sağlanmasıdır.

Barış Derneği ve aşağıda adları bulunan temsilci ve kişiler, tüm barış ve demokrasi güçlerinin emperyalizme ve faşizme karşı her alanda kalıcı, etkin ve örgütlü bir cephe birliğinin ivedilikle oluşturulması gereğini vurgular.

Sağ basından

Şevkatli tokatlı fedakârlık!

Devalüasyon kararının gazete manşetlerine çıktığı gün, Son Havadis'te Abdullah Uraz müjdeyi şöyle veriyordu, kararı öğrenmeden önce yazdığı yazısında:

«Bu sıkıntıların sonu mutlaka aydınlık olacaktır. Elbet herşey düzelecek yoluna girecektir. Sabırla, inançla ve güvenle çalışmakla herşey halledilecektir. Bugünler o kadar uzak değildir. Hükümet gece gündüz bunları düzeltmeye ve dışarıdan imkan sağlamaya çalışıyor.» (Cuma, Son Havadis)

«ŞEFKAT TOKATLARI»

Eğer hükümet böylesine çalışmasaymış ne olurmuş acaba? Onu da yine aynı gazetenin bir başka sayfasında buluyoruz. S. Halit Kakınç «İlle bir felaket mi yaşamalıyız» diye soruyor ve şöyle yazıyor:

«Şefkat tokatları beklemeden olanca mantık ve vatanseverlik kırıntılarını bir araya getirmezsek şu ya da bu şekilde bir felaket yaşamamız mukadder gözükmektedir.»

Demek ki, «hazırol» emrini alan Demirel, devalüasyonla «rap rap»lı ve de «şefkatli» tokatlardan kurtuldu!

Halit Kakınç'ın «mantık ve vatanseverlik kırıntılarını» ayni günün Tercüman'ın da, tekelci sermayenin yıldızlarından Ertuğrul Soysal daha açık ve anlaşılır kılmış.

«Demirel hükümeti, sevimsiz ama alternatifi olmayan bir operasyon yapmıştır. Bundan sonra işi ciddi tutar ve vatandaşı da fedakarlığa yöneltebilirse başarı şansı yüksek olacaktır.» (Tercüman, 25 Ocak)

Şimdiye dek bir türlü fedakarlığa yöneltilemeyen (!) «vatandaş» yine yönelmezse, «Fedakarlık kırıntılarını» «şefkat tohumları» ile mi toplayacaklar dersiniz?!... Kırıntı da az buz değil hani. Demirel, bir oturuşta sadece KİT'ler için 300 milyarlık ciro çıkartıverdi!...

MÜJDE FİYATLAR DÜŞÜYOR!

«Şimdi hükümetin yapacağı iş, sanayicinin, imalatçının ihtiyacını normal yoldan, normal kur üzerinden almasını sağlamaktır. Böyle olunca yapılan devalüasyon fiyatları yükseltmez, aksine düşürür. Sanayici ve imalatçı şimdi bol üretim yapmak, rekabetle malını satmak ve daha az kâr marjı ile satarak sürümden kazanmak zorundadır. Artık kaçakçılığa pirim verilmemesi, karaborsa yapılmaması ve karaborsa alımlardan kaçınılması, vergi dışı gelirlere itibar edilmemesi şarttır.» (Aynı yer)

Duy da inanma!

CİA'ya selâm

TİKP'in büyük kongresi, aynı zamanda, çok önemli siyasi tespitleri ve kararları içeriyordu. Belki de dünyada ilk kez bir devrimci parti, içinde bulunduğumuz tarihi döneme damgasını basacak siyasi kararlar alıyordu. Bu kararlar öylesine berrak ve cesur kararlardı ki, kongreye yurtdışından katılan kardeş devrimci partilerin delegasyonları kongreyi ayakta selamlıyordu. (Sinan Çıladır, Aydınlık 1 Şubat)

Zimbabwe Yurtsever Cephesi seçimlere hazırlanıyor

● Londra Konferansı'nda varılan anlaşma gereği seçimlerden sonra bağımsızlık ilân edilecek.

Zimbabwe'de Şubat ayı içerisinde seçimler yapılacak. Eylül ayında başlayan Londra Konferansı sonucunda bilindiği gibi, 28 Aralık'ta ülkede ateşkes ilan edilmişti. Yapılan anlaşma gereği, Parlamento seçimleri de bu ay içerisinde gerçekleştirilecek. Buna göre, Parlamento'da yüzde 20 oranında temsilci bulunduracak beyaz azınlık 14 Şubat'ta oy kullanırken, Zimbabwe halkı 27-29 Şubat tarihlerinde sandık başına gidecek. Seçimlere Yurtsever Cephe'yi oluşturan ZAPU ve ZANU örgütlerinin adayları katılıyor.

Önceleri doğrudan sömürge olan Zimbabwe'de, daha sonra katil Ian Smith yönetimine destek sağlayarak insanlık dışı saldırılarını sürdüren emperyalizm, Zimbabwe halkının kararlı direnişi karşısında geriliyor. Bu gerileme sonucu «yerli» yönetimi ortak etmek» adı altında kukla Muzorewa yönetimini tezgahlamaya çalışan emperyalistler bunda da başarı kazanamadılar. Zimbabwe halkının Yurtsever Cephe önculüğünde gerçek bağımsızlık ve özgürlük yolunda mücadelesi sürdü. Bu mücadele karşısında iyice gerileyen emperyalistler ve işbirlikçileri bu kez savaş alanında kaybettiklerini masa başında geri almak üzere yeni tertiplere giriştiler. Nitekim Londra'da Eylül ayında toplanan Konferans'ta, İngiltere ve Muzorewa yönetimi, Yurtsever Cephe'ye karşı işbirliği içerisinde olduklarını gösterdiler ve Yurtsever Cephe temsilcileri ırkçı politikanın devamı anlamı taşıyan uygulamalara razı olmaya zorlandı. Ancak Yurtsever Cephe temsilcileri buna karşı çıkarak emrivakiye boyun eğmeyeceklerini kesin bir şekilde bildirdiler. Uzun süren ve zaman zaman düğümlenen görüşmeler Yurtsever Cephe temsilcilerinin savaş alanında olduğu kadar diplomatik ilişkilerdeki ustalığı ve esnek yapıcı tutumu sonucunda ateşkesin ilanı ve seçimlerin yapılması kararı ile sona erdi.

Yurtsever Cephe'nin seçimlerle ilgili çalışmaları yoğun bir biçimde sürüyor. Anlaşmaya göre seçimler sonrasında ülkenin bağımsızlığı ilân edilecek. Bununla birlikte Zimbabwe halkını yeni güçlükler bekliyor. Çünkü emperyalistler ülkede kendi güdümlerinde bir yönetim kurulması için çalışıyorlar. Yurtsever Cephe'yi oluşturan ZAPU ve ZANU üzerindeki yasak kalkmış değil. Ve emperyalistler plânlarının gereği seçimlerde Muzarewa'nın başarılı olması için büyük destek sağlıyorlar. Ancak Zimbabwe halkı bu tertipleri de boşa çıkaracaktır.

Yurtsever Cephe'yi oluşturan örgütlerden ZAPU lideri Joshua Nkomo coşkuyla karşılandı.

İngiltere'de çelik işçilerinin grevi sürüyor

● İşçi düşmanı Thatcher hükümeti çelik işçilerinin kararlı direnişi karşısında korkulu günler geçiriyor. Yüz binden fazla işçinin katıldığı grev başarıyla sürüyor.

İngiltere'de yüzbinden fazla çelik işçisinin 2 Ocak'ta ülke çapında başlattıkları grev başarıyla sürüyor. Çelik işçilerinin ücret artışı ve kitlesel işten çıkarmalara son verilmesi başta olmak üzere talepleri uzun süren görüşmelerle sonuca bağlanmayınca, çelik sanayiinde 50 yılı aşkın bir süredir ilk genel grev başladı.

İngiltere'de yüzbinden fazla çelik işçisinin 2 Ocak'ta ülke çapında başlattıkları grev başarıyla sürüyor. Çelik işçilerinin ücret artışı ve kitlesel işten çıkarmalara son verilmesi başta olmak üzere talepleri uzun süren görüşmelerle sonuca bağlanmayınca çelik sanayiinde 50 yılı aşkın bir süredir ilk genel grev başladı.

Çelik işçilerinin grevi yalnızca bir sanayi dalında uyuşmazlığın sonucunda ortaya çıkmış değil. Giderek derinleşen ekonomik bunalımın yükünü işçilere çektirmeye çalışan Thatcher hükümeti, ilk olarak kamulaştırılmış işletmelerde uygulamaya geçti. Yıllardan beri İşçi Partisi hükümetleri tarafından kamulaştırılıp, Muhafazakârlar işbaşına geldiğinde özel sektöre devredilen çelik sanayii de bundan payını fazlasıyla aldı. Bir taraftan çelik üretimini yeniden özel sektöre devretmeye çalışan Thatcher hükümeti, diğer taraftan işçi düşmanı politikasını, kamulaştırılmış işletmelere devlet tarafından sağlanan kaynağı azaltarak ve işçileri daha çok çalışmaya zorlayarak sürdürdü. Bunun sonucunda, çelik işçileri bir yandan artan enflasyon karşısında daha da ağır koşullarda çalışmaya zorlanırken, diğer yandan işçi kıyımı arttı. Nitekim önümüzdeki aylarda Thatcher hükümetinin izlediği politikanın sonucu olarak Corby, Shotton ve Cleveland'daki çelik işletmelerinin kapanması ve 52 bin çelik işçisinin işten çıkarılması sözkonusu.

Buna karşılık olarak çelik işçileri greve giderken, hükümet de çelik işçilerinin grevini başarısızlığa mahkum etmek üzere kolları sıvadı. Çelik endüstrisini dört aylık ayakta tutacak mevcut stoklara güvenen Thatcher, çelik işçilerinin grevini bozguna uğratmak ve böylece tüm işçilere ders vermek istiyor. Aynı zamanda Thatcher bu günlerde Parlamentoda görüşülen sendikal haklara yönelik baskı yasalarına karşı toplumsal muhalefeti sindirmek için çalışıyor.

Egemen sınıfların baskısına karşılık ülke içinde diğer işkollarında çalışan işçilerle, dünya sendikaları İngiltere çelik işçileriyle dayanışma içerisindeler. 12 milyondan fazla üyesi bulunan İngiltere Sendikalar Kongresi grevi desteklediğini belirterek, grevin başarısı için bir çağrı yaptı. Bu çağrının ardından liman işçileri çelik sanayiine ait kargoların yüklenmesi ve boşaltılmasını durdurdular. Demiryolu işçileri ve kamyon sürücüleri çelik hammadde ve ürünleri ile ithal maddelerini taşımayı reddediyorlar. Maden işçileri grev fonuna çok büyük bir bağışta bulunurken, diğer işkollarında çalışan işçiler çelik işçilerinin eldeki stokların kullanılmasını engelleme çalışmalarına katılıyorlar. Bu arada Uluslararası Ulaştırma ve Metal İşçileri Federasyonları üyeleri bulunan dünya sendikalarından İngiltere'ye çelik ihracatını durdurmak üzere harekete geçmelerini istedi.

İşçi düşmanı Thatcher hükümeti, çelik işçilerinin kararlı direnişi ve işçilerin güçlü dayanışması karşısında korkulu günler geçiriyor.

İngiltere'de çelik işçilerinin grevi kararlılıkla sürüyor.

Saharov ve Avukatları

Emperyalizm, sosyalizm ve barış düşmanlığını sürdürürken, soğuk savaş kışkırtıcılığını son günlerde giderek arttırmış bulunuyor. Bu soğuk savaş kışkırtıcılığı içerisinde psikolojik savaşın boyutları alabildiğine geliştirilmek isteniyor. Son günlerde, eskimiş bir psikolojik savaş malzemesi yeniden ortaya sürüldü.

Malzeme, emperyalist propagandanın eski hizmetkarı akademisyen Saharov'dur. Geçtiğimiz günlerde Saharov'un bilimsel ünvanları ve devlet ödüllerinin geri alınması üzerine yeni bir şamata koparılmak istendi. Burjuva basın yayın araçlarından ve bu arada TRT'den «insan hakları savunucusu» Saharov'a yapılanlar anlatıldı. Böylece, «Sovyet tehdidi» yalanının körüklendiği bu günlerde zavallı (!) Saharov'un başına gelenler, Sovyet tehlikesini (!) daha katmerli gösterdi! Ayrıca sosyalist ülkelerin iç işlerine karışmak için, Saharov olayını emperyalistler fırsat bildiler.

Nedir bu Saharov olayı? Akademisyen Saharov bir süredir sosyalizme, anayurduna düşmanlıktan başka anlam taşımayan birtakım girişimlerde bulunmaktadır. Örneğin, Batılı diplomatlarla, gazetecilerle vb. kişilerle yaptığı görüşmelerde sosyalist düzen, devletin iç ve dış politikası hakkında, her devletin sır olarak sakladığı bazı bilgiler de dahil olmak üzere, konuşuyor ve burjuva basın-yayın organları için Sovyetler Birliği'ne düşman tertipler tezgahlıyordu. Saharov açıkça beyan ettiği görüşlerinde, emperyalist propaganda için bulunmaz fırsatlar yaratırken, sosyalizm ve barış düşmanlığında hızla ilerliyordu.

Saharov'a göre, termonükleer bir savaşı önlemek için sosyalizm emperyalizme teslim bayrağı çekmeliydi. Bunun kimin işine yarayacağı ortadadır. Yine Saharov, ABD emperyalizmini Vietnam halkına karşı savaşı genişleterek sürdürmeye teşvik ederken, Vietnam halkının saldırganlara boyun eğmesini istiyordu. Bu arada SSCB'ye her türlü baskının yapılarak Vietnam halkına yardımın engellenmesini öneriyordu. Şili'de faşist Pinochet'in işbaşına geçmesini, Saharov ülkede «rönesans devri»nin başlangıcı olarak tanımlamaktaydı. Bunların yanısıra Saharov emperyalistlerin, sosyalist ülkelerin içişlerine karışmaları ve askeri uyuşmazlıkları kışkırtmaktan da geri kalmadı. Saharov'a göre ABD silahlı kuvvetleri Sovyet askeri gücünü 2-3 kat geçmeliydi Pentagon'un azılı militarist planlarını göklere çıkaran Saharov, Avrupa'da nötron silahının yerleştirilmesini de hararetle savunmuştur. Tüm bunlar Saharov'un ne olduğunu göstermeye yeterlidir.

Sovyet resmi organları, arkadaşları Saharov'u defalarca uyarmışlar, aklını başına toplamasını istemişlerdir. Ama Saharov, kendisinden hizmet bekleyen ve karşılığında kesenin ağzını alabildiğine açan emperyalist patronlarına hizmetten vazgeçmemiştir. Sonuç olarak sosyalizmin ve anayurdun çıkarlarına bu denli ihanet eden Saharov'un tüm ödül ve unvanları alınarak, Moskova dışına gönderilmiştir.

Kendi ülkelerinde demokratik hak ve özgürlükleri savunanları «rejim düşmanı» ilan ederek ağır baskılar altında tutan emperyalistler, gerçek bir «rejim düşmanı»nı —ki sosyalizme düşmanlık insanlığa düşmanlıktır— «insan hakları savunucusu» olarak göklere çıkarmakta, onun için şamata koparmaktadırlar. Bunda şaşılacak bir yan yoktur. Carter ve benzerlerinin şampiyonluğunu yaptığı «insan hakları»nın ancak Saharov gibi «savunucusu» olur. Ve bunların «insan hakları» yaygarası da sosyalizmin insanlığa getirdiği somut kazanımlar karşısında yok olup gitmektedir.

KISA... KISA...

● İspanya'da ara seçimlerin ardından geçici Pintassilgo hükümeti istifa etti. Başkan Eanes tarafından görevlendirilen Sosyal Demokrat Parti lideri Sa Carneiro başkanlığında kurulan yeni hükümet göreve başladı.

● Mısır-İsrail arasında imzalanan sahte barış anlaşması sonucu taraflar arasında ilişkilerin «normalleştirilmesi»nin başlangıç günleri yaşanırken, İsrail Güney Lübnan'da saldırılarını yoğunlaştırdı.

● Kanada Komünist Partisi'nin 24. Kongresi yapıldı. Kongo Emek Partisi onuncu, Guyana İlerici Halk Partisi otuzuncu kuruluş yıldönümlerini coşkuyla kutladılar.

ABD emperyalizminin insancıllığı!

Vietnam ve Kampuçea halklarının zaferini karalama gayretleri içerisinde ABD, «göçmenler sorunu» yaygarası yaptı. Bu arada «göçmenlere yardım» adı altında Vietnam ve Kampuçea halklarının düşmanlarına yardımlarını sürdürdü. Ama, insancıllık maskesi ile «göçmenler sorunu» etrafında koparılan fırtına hiç de inandırıcı olmadı.

Bugünlerde bir başka göçmenler sorunu yaşanıyor ve bu kez ABD emperyalizminin gerçek yüzü tüm açıklığıyla ortada. İnsanlık dışı uygulamalarda Pinochet'ten geri kalmayan faşist Haiti diktatörü Duvalier Jr. yönetiminden kaçarak Florida sahillerine çıkan binlerce Haiti'li ABD tarafından tutuklanarak hapse atıldı. Binlerce siyasi tutuklunun akibetinin meçhul olduğu ve keyfi tutuklama ve işkencelerin daha da azdırıldığı Haiti'de, baskılar karşısında canları pahasına denize açılan Haiti'lilerden bir kısmı yolda öldü. Florida kıyılarına sağ varanlar karşılarında ABD «insancıllığı»nı buldular ve hapsedildiler. Kıyıya sağ varıp hapsolmaktan kurtulanları ise, ABD'de milyonlarca insanın yaşadığı «kölelik» koşulları bekliyor. Yani bunlar göçmen işçi olarak hiçbir hakka sahip olmadan ve her an sınırdışı edilme tehdidi altında, işverenler tarafından köleymişçesine çalıştırılacaklar. Tıpkı çoğunluğunu Meksika'lıların oluşturduğu diğer milyonlarcası gibi.

Nüfusun dörtte üçünden fazlasının açlık, yüzde sekseninin cehalet içinde bulunduğu Haiti'de yaşananlardan pek hoşnut olan ABD emperyalizminin göçmenler konusundaki «insancıllığı» utanç verici.

SOSYALİST ÜLKELERDEN

Macaristan'da yaşayan tornacı Antal Loboretz çalıştığı fabrikanın kütüphanesinde.

Kültür olanakları tüm halkın hizmetinde

Kültür ve sanat çalışmaları sosyalist ülkelerde, ülkenin her yanında geniş kitleleri içine alır. Sovyetler Birliği'nde gerçekleştirilen kültür ve sanat çalışmalarına ilişkin sayılar, halkın kültür ve sanatla ne denli içiçe olduğunu ortaya koymaktadır.

Sovyetler Birliği'nde yüzmilyonlarca insan tiyatro ve sinema olanaklarından yararlanmaktadır. Ülkede 573 profesyonel tiyatro her yıl 117 milyon seyirci tarafından ilgiyle izlenmektedir. Oyunlar tüm ülkede 47 dilde sergilenmektedir. İnsanların tiyatroyla ilgisi yalnızca izleyici olmakla sınırlı değildir. İsteyen amatör tiyatro gruplarında yeralabilir. Bu şekilde kurulan 800 bin amatör tiyatro topluluğunda 15 milyon yurttaş çalışma yapmaktadır. Tiyatronun yanısıra sinema gösterileri de yoğundur. Yaklaşık 40 film stüdyosunda her yıl 285 kadar normal ve belgesel film hazırlanmaktadır. Sinema ve tiyatroları çok düşük bir ücret karşılığında izlemek mümkündür.

Kültür ve sanatla ilgili bir diğer gösterge, ülkede basılan kitap sayısıdır. Sovyetler Birliği'nde 236 basımevinde her yıl 84 binden fazla değişik kitap basılır. Toplam olarak iki milyar adede ulaşan bu kitaplar 110 değişik dilde basılmaktadır. Yalnızca Sovyetler Birliği değil, diğer ülkelerin yazarları da yaygın bir şekilde çevrilmektedir. 1976'da 1500 yabancı yazarın kitabı çevrilerek 60 milyon adet basılmıştır. Ülkedeki 350 bin kütüphaneden her yıl 200 milyon yurttaş ücretsiz olarak yararlanmaktadır. Yine 1400 kadar devlet müzesi her yıl 140 milyon kişi tarafından ziyaret edilmektedir.

Sosyalist ülkelerde kültür ve sanat olanakları tüm halkın hizmetine sunulmuştur.

Meslek yasağına karşı mücadele yükseliyor

● Meslek yasağına karşı çıkan ilericiler 43 bin imzalı bir bildiri yayınladılar.

Federal Almanya'da gericilerin «anayasa düşmanı» ilan ettikleri ilericiler, demokratlar üzerinde sürdürdükleri meslek yasağına karşı mücadele yükseliyor.

Aralık ayı içerisinde ilericiler 43 bin imzalı bir bildiri yayınlayarak dikkatleri Almanya'daki insan hakları üzerine çektiler. Bildiride, meslek yasağının tamamen kaldırılması, yasağa uğramış olanlara haklarının geri verilmesi, Almanya'da insan haklarının yeniden düzenlenmesi isteniyor.

Onbinlerce kişinin imzasını taşıyan bildiride İngiltere, Hollanda ve diğer Batı Avrupa ülkelerinin parlamenterleri ve sendikacılarının imzaları da yer alıyor.

F. Almanya'da yalnızca 1979'da 76 meslek yasağı olayının meydana geldiği açıklandı. Hamburg'lu hukukçu Prof. Dr. Norman Paech, hükümetin aksini iddia etmesine karşılık, demiryolları ve posta görevlilerini hedef alan meslek yasaklamalarında sorumluluğu olduğunu ayrıntılarıyla belgeledi. Alman Posta İşçileri Sendikası, Frankfurt, Giessen ve Marburg'da Alman Komünist Partisi üyesi olan üyelerine uygulanan meslek yasağına son verilmesini istedi.

Gerici meslek yasağı uygulamasına karşı mücadele sürüyor. Meslek yasağına protesto yürüyüşünde yükselen bir slogan: «Dayanışma, meslek ayrımcılığından daha güçlüdür.»

GÜLGÜN TEZGİDER / Barış ve Sosyalizm

Soğuk savaş kışkırtıcıları işbaşında

Soğuk savaş yıllarına dönüş mü? ABD'nin özellikle Ortadoğu'da giriştiği çok yönlü saldırganlık dikkatleri bu soru üzerinde yoğunlaştırıyor.

ABD emperyalizmi 1980'lere ağır kayıplarla girdi. Bu kayıpları telâfi etmek üzere girişilen saldırılar Ortadoğu'daki son gelişmelerle yeni boyutlara ulaştı.

ABD emperyalizminin Ortadoğu üzerindeki hesapları son zamanlarda hızlanmış bulunuyor. Ne var ki İran ve Afganistan'daki gelişmeler bu hesapları başarısızlığa uğrattı. ABD'nin İran'la ilgili olarak ekonomik ambargodan askeri müdahaleye uzanan hazırlıkları başarıya ulaşamadı. Şahın ABD'ye kabul edilmesi ile kışkırtılan elçilik işgali bahane ederek, İran'a «ders vermek» isteyen ABD, kışkırtıcılığının sonucunu alamadı ve batağa saplandı. Elçilik işgaline tepkinin boyutlarını fersah fersah geride bırakan ABD saldırganlık planları dünya kamuoyu tarafından onaylanmadığı gibi, teşhir edildi.

İran'la yaratılan anlaşmazlıkta istediği sonuca ulaşamayan ABD emperyalizminin Afganistan üzerinden İran ve Ortadoğu'ya yönelik hesapları da suya düştü. Bu hesapların gereği, İran Devrimi'nin ardından istihbarat merkezi Tahran'dan Pakistan'a kaydırılmış ve Afgan karşı-devrimcilerine yardım arttırılmıştır. Pakistan topraklarında kurulan kamplarda «eğitilen» binlerce karşı-devrimci sabotajcı Afganistan'a yollanmıştır. Nitekim Aralık ayı öncesinde Afganistan'da birçok önemli yerleşim merkezinde ABD tarafından beslenen çetelerin ortaya çıktığı görülmüştür. Ancak bu komplolar bilindiği gibi Sovyetler Birliği'nin yardımıyla Afgan halkı tarafından boşa çıkarılmış bulunuyor.

Afganistan'daki gelişmelerin değerlendirilmesinde emperyalist propagandanın dünya kamuoyunu belirli ölçüde etkilediği gözlenmektedir. Ve şimdi ABD emperyalizmi bundan faydalanarak son bir gayretle bölgede soğuk savaş ve silahlanma kışkırtıcılığını artırmak peşindedir. Bu gayretler yalnızca Ortadoğu'yla sınırlı değildir.

Dünya üzerindeki her ülkenin «Sovyet istilası» ile karşı karşıya olduğu yalanı emperyalist propaganda tarafından yayılarak böylelikle psikolojik savaş ortamı yaratılır ve boyutları büyütülürken, silahlanma yarışı da tırmandırılmaya çalışılmaktadır. Bugün Hint Okyanusu ve Basra Körfezi bölgesinde bulunan ABD deniz gücü, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana bu ülkenin denizdeki en güçlü merkezileşmesidir. Dünyanın herhangi bir yerine «anında müdahale» için oluşturulan 110 bin kişilik ABD gücü, 45 bin kişilik bir ek deniz gücüyle takviye edilmiştir. Ve bu arada MX füzelerinden sonra FX savaş uçaklarının —ki müşteriler arasında Türkiye ve Pakistan baş sıraları almaktadır— üretimine geçilmiştir.

Dünya barış güçlerinin kararlı mücadelesiyle ulaşılan detant ve silahsızlanma adımlarını ortadan kaldırmaya uğraşan ABD emperyalizmi, Türkiye'nin de dahil edilmek istendiği, savaş ve silahlanma kışkırtıcılığı planlarına hız vermiştir. Sosyalist sistemin ve dünya barış güçlerinin kararlı mücadelesi karşısında gerileyen ABD emperyalizmi, bir türlü vazgeçemediği «dünya jandarmalığı»na kavuşmak için çabalamaktadır. Ve nihayet gelmekte olan ABD başkanlık seçimlerine ilişkin hesaplar soğuk savaş kışkırtıcılığını körüklemektedir.

Dünya halkları soğuk savaş kışkırtıcılarının tertiplerini bir kez daha mahkum edeceklerdir.

Tüm baskı ve saldırılara rağmen

Tekel işçilerinin haklı mücadelesi sürüyor

Çeşitli işyerlerini kapsayan ve 15 bin tekel işçisinin faşist saldırılara karşı ve sendika seçme özgürlüğü için başlattıkları direniş 45'inci gününü doldururken kararlılıkla sürmektedir.

MC'nin doğrudan DİSK'e ve DİSK'e bağlı GIDA-İŞ sendikasına yönelen saldırılarının bir parçası olan, Tekel işyerlerine faşistlerin yerleştirilmesi girişimleri ve sarı Tek Gıda-İş sendikasının yasa dışı hareketlerine, Tekel işçileri tavırsız kalmayarak her türlü baskı, tehdit ve saldırılara rağmen karşı çıkmışlardır.

Tekel işçilerinin haklı mücadelesi sürerken, DİSK Gıda-İş ve Tek Gıda-İş'in Cevizli şubeleri ortak hareket etme doğrultusunda bir protokol imzalayarak Tek Gıda-İş'in şubeleri arasında gerçekleşen işbirliği, Tekel işçilerinin haklı mücadelesini güçlendirmiştir. Sarı Tek-Gıda-İş'in sarı merkez yönetimi iktidarla elele Tekel işçilerinin sendika seçme özgürlüğüne ambargo koymaya çalışırken, ilerici şubelerinin Gıda-İş'le birlikte Tekel işçilerinin haklı mücadelelerinin yanında yer alması, merkez yönetiminin provakasyonlarını boşa çıkartmaktadır.

Siyasi iktidar Tekel işçilerinin haklı direnişini kırmak için her türlü yolu denerken, bu direnişi bahane ederek sigara üretimini tekelci sermayeye devretmek istemektedir. Boyalı ve gerici basın da Tekel işçilerinin haklı mücadelesini çarpıtmak için iktidarın girişimlerine destek olmaktadır. Ne var ki, Tekel işçileri direnişlerini her tür saldırıya boyun eğmeden sürdürmüşler ve tüm demokrasi güçlerinin desteğini almışlardır.

Tekel işçilerinin direnişiyle ilgili olarak DİSK Gıda-İş Genel Başkan Vekili Mehmet Mıhlacı'nın 24 Ocak tarihli yazılı açıklamasını aynen yayınlıyoruz:

«İstanbul Cevizli Sigara, Cibali Tütün, Tekel Ambalaj ve Yaprak Tütün depolarında 15 bine yaklaşan Tekel işçisi haklı taleplerle 34 gündür iş bırakma eylemini sürdürürken, Tekel Bakanının umursamaz tavrında hiç bir değişiklik olmamıştır.

Sigara ihtiyacının yüzde 60'ını, tüm Tekel fabrikalarında kullanılan ambalajın tamamını üreten fabrikalarda üretim yapılamadığı için; sigara, içki ve çay yokluğu had safhaya çıkmıştır.

Tekel işçilerinin haklı talepleri uğruna sürdürdükleri mücadeleyi istismar ederek sigara imalatını özel şirketlere devretmenin hesabını yapan Tekel Bakanının girişimlerini dikkatle izliyoruz. Tekel Genel Müdürlüğü'nün Cibali işçilerine dağıttığı bildiri ile bir taraftan işçileri haklı taleplerinden vazgeçirmeye ve direnişi kırmaya çalışırken fabrika kapatmanın ve sigara yokluğunun gerekçelerini de hazırlamaktadır.

Bildiride: «Çalışmazsanız fabrikayı kapatırım» diyor. Bugünkü siyasal iktidarın beceriksizliği ile kapanan fabrikalar çoktur. Ancak böylesi, sigara darlığının had safhaya vardığı bir dönemde bir sigara fabrikasını kapatmaya kalkışmanın altında; devletin tekelinde ve sömürünün oldukça yoğun olduğu sigara imalatını sistemli bir şekilde özel şahıslara devretme hesabı vardır.

Bugünkü siyasal iktidar; tüm KİT'lerde yaptığı gibi Tekel işyerlerinde de üretimin tam kapasite ile yapılmasını engellemek bu alanda da özel sektöre imkan tanımak için kendi Aristo mantığıyla «haklı sebepler» yaratmaya çalışmaktadır.

Bir taraftan faşist MHP'li militanları yönetim kademelerinde kilit noktalara getirerek işyerlerini çalışamaz duruma getirmiş, öte yandan işçi ve memur tüm çalışanların en doğal ekonomik - demokratik taleplerini baskı altına alarak, çalışanların tepkisini patlama noktasına getirmiştir. Bugün Tekel işyerlerinde varılan nokta budur.

İktidarın kendisinden kaynaklanan «Anarşi ve terörü» önliyememenin telaşıyla aylar önce hazırladığı çalışanlara saldırma planını son günlerde hayata geçirmeye başlamıştır.

Devamı sf. 7, sü. 5'de

Tekel işçileri haklı mücadelelerini sonuna dek sürdürmekte kararlı.

Sermayenin Saldırısı Demokratik Birlikle Aşılaşacaktır

Selçuk ÇALHAN

Son ekonomik ve siyasi gelişmeler burjuvazinin kendi iktidarını sağlamlaştırmak yolunda «kararlı» olduğunu göstermektedir. Burjuvazi atağa kalkmıştır. Yeni girişimler tekelci sermayenin önünde bulunan tüm engellerin kaldırılması ve egemenliğinin pekiştirilmesini amaçlamaktadır.

Tekelci sermaye, başvuracağı yöntemin adı ve modeli ne olursa olsun, geniş kitlelerin canı kanı pahasına kendini düze çıkartmaya çalışacaktır. Son alınan ekonomik kararlar geniş emekçi yığınları açlığın, sefaletin içine itmektedir. Bu karşıtlık kaçınılmaz olarak sınıf mücadelesini de keskinleştirecektir. Tekelciler ekonomik ve siyasi olarak hakimiyetlerini güçlendirmeye çalışırlarken geniş yığınlar artan bir öfkeyle daha büyük niceliklerle mücadeleye katılacaklardır.

Sermaye yığınların artan öfkesini bastırmak için sertlikten kaçınmayacak ve saldırılarının dozunu daha da arttıracaktır. İlk elde, demokrasi cephesinde yeralan kitle örgütlerini ve sendikaları yok etmeye ya da etkisizleştirmeye çalışılacaktır. Nitekim, Demirel iktidarı işbaşına geldiğinden bu yana TÖB-DER, POL-DER, TÜTED gibi toplumsal muhalefette önemli bir güç olan kitle örgütleri kapatılmıştır. Geriye işçi sınıfının ileri sendikal örgütleri kalmıştır. Burjuvazi öncelikle DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların hakkından gelmek için kolları sıvamıştır. Tekel işyerinde sarı sendika egemenliğini sağlamlaştırmak, Tariş işçilerine karşı girişilen saldırı, sendikacı tutuklamaları gibi olaylar sermayenin niyetini açıkca göstermektedir.

İşçi sınıının önündeki mücadele zorlu bir mücadele olacaktır. Demokratik hak ve özgürlüklere yönelen saldırı ve faşizm tezgahına karşı etkin koymalar söz konusudur. Buna karşın etkin bir demokrasi mücadelesinin ön koşulu olan demokrasi güçlerinin birlikteliği somut olarak henüz sağlanamamıştır. Ancak, demokrasi mücadelesi doğrultusunda işbirlikçi girişimler bulunmakta ve bu konuda olumlu adımlar atılmaktadır. «Üçlü çağrı» olarak adlandırılan merkezi siyasi birliktelik, Barış Derneği'nin genişletilmiş genel yönetim kurulunda alınan cephe birlikteliğinin sağlanması kararı umut verici gelişimlerdir.

Gerek demokrasi güçlerinin birliğinin sağlanması, gerekse etkin ve yığınsal demokratik hareketlerin yapılmasında işçi sınıfının ileri sendikal örgütü DİSK'e önemli görevler düştüğü ortadadır. DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların yürütme kurulları geçtiğimiz hafta sonunda Ören'de biraraya gelmişlerdir.

Henüz bu toplantıda ne gibi kararların alındığını bilmemekteyiz. Ama, DİSK'in işçi sınıfına ve emekçi kitlelere karşı yönelen saldırılara karşı çıkılması için önemli kararlar alacağı muhakkaktır.

Ören toplantısından çıkacak kararlar demokrasi güçleri için çok önem taşımaktadır. Bu toplantıda faşizme tehditine karşı etkin demokratik hareketler konulması kararının alınması demokrasiden yana olan herkesin beklentisidir. Ancak, esas önemli sorun, Ören'den çıkacak kararların en geniş toplumsal kesimleri kapsayacak bir yaklaşımla alınmasıdır. Çünkü, ne tek başına DİSK, ne de DİSK'siz bir hareket başarıya ulaşamaz. Bütün sorun, DİSK ve öteki demokratik örgütlerin bir platformda bir araya gelerek topyekün bir tavrın konulmasıdır. Yaşanan kritik ortamda Ören'de alınacak karar işçi sınıfının önündeki mücadeleyi olumsuz ya da olumlu olarak yakından etkileyecektir. DİSK'in «ben tavır koyuyorum isteyen benle davransın» şeklindeki bir yaklaşımı tarihsel hata olarak anılacaktır. DİSK'in birlikçi girişimleri desteklemesi ve demokrasi mücadelesinde birlikteliğin sağlanması yolunda atacağı adımlar ise, işçi sınıfının mücadelesinin önündeki bir çok olumsuzlukların aşılmasını ve anti faşist güçlerin birliğinin somutlanmasının ileri bir adımı olacaktır.

Mehmet Yıldırım: «Zafer işçi sınıfının olacaktır»

TEK GES-İŞ : «Sarı Tes-İş hakettiği dersi alacaktır!»

● TEKGES - İŞ Sendikası örgütlenme dairesi Başkanı Mehmet Yıldırım. Sarı Tes-İş Sendikasının yalan ve tezvirata dayalı propagandasını cevapıanaırarak, «DİSK ve onun üyesi olmakla onur duyan sendikamız işçi arkadaşlarımızın da çabasıyla emekçilerin hakkına göz diken patron yanlısı sendikalara ve işkolumuzda Tes-İş'e gereken dersi yakında verecektir.

DİYARBAKIR DSİ 10. Bölge Müdürlüğü işyerlerinde örgütlenme çalışmalarını sürdüren DİSK'e bağlı TEKGES-İŞ sendikası örgütlenme daire başkanı Mehmet YILDIRIM, TES-İŞ sendikasının yaptığı yalan ve tazvirata dayalı propaganda üzerine basına aşağıdaki açıklamada bulunmuştur:

«Yüzyıllardır işçi sınıfının çıkarlarını burjuvaziye peşkeş çeken TÜRK-İŞ'e bağlı Tes-İş sendikası Diyarbakır DSİ 10. bölge müdürlüğü işyerlerinde DİSK'e üye TEKGES-İŞ sendikasının örgütlenmesini engellemek için olmadık yollara başvurmaktadır.

Tes-İş sendikasının işkolu sözleşmesine yönelik yaptığı gerici ve işçilere gözdağı veren propagandasını onların yalanlarını bir önceki basın açıklamamızda somutlayarak ispatladık. Tes-İş sendikası, işçilerin kendi sendikalarından ayrıldıkları takdirde işkolu sözleşmesinden yararlanamıyacaklarını, geriye dönük haklarını alamıyacaklarını söyliyerek işçilerin yığınlar halinde terk ettikleri Tes-İş sendikasına geri dönmesini istemektedirler. Söyledikleri bütünüyle yalan ve iftiradan ibarettir. Birincisi Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun 21.10.1979 tarih ve E. 1978/6 Ko. 1979/1 sayılı kararı onları yalanlamaktadır. İkincisi Tes-İş'ten istifa edip sendikamıza üye olan DSİ işçilerinin geriye dönük haklarının verilmemesi yolunda yapılan propaganda da tamamiyle gerçek dışıdır. Çünkü Tes-İş'ten istifa eden bir DSİ'li işçi, zaten istifa ettiği tarihe kadar gelecek haklardan yararlanacaktır. İşçi arkadaşlarımızın bu kazanılmış hakkını GASPETMEYE ne Tes-İş'in ne de bir başkasının gücü yetmez.

TES-İŞ sendikası, sermaye yanlısı iktidarlara sırtını dayayarak, işçilerin hakkını savunmaya çalışıyorsa aldandığını çok yakında görecektir. CHP döneminde Başbakan Bülent ECEVİT imzasıyla yayınlanan 4.9.1979 tarih ve 383/06744 1979/35 sayılı genelgenin iptali için TÜRK-İŞ'in ne kadar çaba harcadığını tüm emekçiler yakından izledi. Sözkonusu genelge, sendikalı işçilerle, sendikasız işçiler arasında verilen haklar konusunda bir ayırım yapılmıyacağına ilişkin Yargıtay Hukuk Genel Kurul kararının geriye dönük ve işçinin sendikaya üye olmadığı ve aidat ödemediği süre içinde alınan haklardan faydalanması için geçen süreye ilişkin dayanışma aidatını toptan ödemek suretiyle yararlandırılması yolunda idi.

TES-İŞ yöneticileri iptal edilen bu Başbakanlık genelgesini çarpıtarak propaganda yapıyor.

TES-İŞ sendikasını işçiler çok iyi tanıyor. Sendikanın nasıl ikiyüzlü bir politika izlediğini yakinen biliyor ve izliyor. Bir yandan işçi haklarından bahseden TES-İŞ yöneticileri diğer yandan ise sendikamızın örgütlenmesini engellemek için olmadık manevralar çeviriyor.

Onlar DSİ'de muvakkat çalışan işçilerin iş akitlerinin feshi için olmadık yollara başvuruyorlar. 101 Şubede çalışan muvakkat işçi arkadaşlarımızın iş akitleri TES-İŞ sendikasının gayretiyle feshedildi. Çünkü onlar muvakkat işçilerin sendikamızda örgütlenecekleri korkusu-

Devamı sf. 7, sü 2'de

İşçi Sözlüğü

Dünya Sendikalar Federasyonu

Sermayenin dünya çapında sürdürdüğü sömürü ve baskıya karşı işçilerin uluslararası planda ortak mücadelesi yükseliyor. Tüm kapitalist ülkelerde özünde aynı sömürüyle karşı karşıya olan ve aynı çıkarlara sahip bulunan işçilerin ve aynı zamanda bunların sosyalist ülke işçileriyle ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklarla dayanışması sermayenin uluslararası saldırısı karşısında hayati bir önem taşımaktadır.

Ulusal düzeyde ve çeşitli işkollarında örgütlenmiş sendikaları bir araya getiren ilk uluslararası sendikal örgütlenme 1913 yılında kurulan Uluslararası Sendikalar Federasyonu'dur. USF varlığını Batı Avrupa ülkeleri dışında pek fazla duyuramamıştır. USF'nin güçlenmeyişinde, üye sendikalarda görülen bir yandan anarkosendikalizm, diğer yandan sınıf uzlaşmacılığı eğilimleri rol oynamıştır. Sonuçta 1. Dünya Savaşı'nın başlaması ile USF'nin çalışmaları sekteye uğramıştır. 1919 yılında USF tekrar çalışmaya başlamış, ancak Hitler ve Mussolini iktidarlarının baskısı sonucu Alman ve İtalyan sendikalarının yokluğu ile üye sayısı 9 milyona kadar düşmüştür.

1920'de Hristiyan Sendikaları Uluslararası Konfederasyonu, 1921'de ise Kızıl Sendikalar Federasyonu kurulmuştur. Ancak bu Federasyonun kurulması işçi sınıfının uluslararası sendikal birliğini sağlamada yeterli olamamıştır.

2. Dünya Savaşı'nın başladığı tarihlerde faşizm tehlikesi, birliğini henüz sağlayamamış uluslararası sendikal hareketi ivmelendirdi. İlk olarak, Sovyet ve İngiltere sendikaları bir araya gelerek, İngiliz-Sovyet sendikalar Komisyonu'nu kurdular. İngiltere Sendikalar Kongresi (TUC)'nin 1943'de yapılan kongresinde Dünya Sendikalar Konferansı'nın toplanması için 31 ülkeden 71 sendikal örgüte çağrı yapıldı.

6-17 Şubat 1945'de 204 delegenin katılmasıyla Londra'da toplanan Konferans uluslararası sendikal birlik sorununu gündeme getirdi. Bu toplantıda Dünya Sendikalar Federasyonu'nun kurulması için yeni bir konferans toplanması kararlaştırıldı. ve çalışmaları yürütmek amacıyla bir komite kuruldu. Paris'te toplanan ikinci konferansın 25 Eylül-3 Ekim tarihlerindeki çalışmaları sonucunda Dünya Sendikalar Federasyonu kuruldu. DSF'nin ilk kongresi 3-8 Ekim 1945 tarihleri arasında yapıldı.

54 ülkeden 64 milyon işçiyi biraraya getiren Dünya Sendikalar Federasyonu kuruluş bildirgesinde faşizme, tekellerin sömürüsüne, savaşa, sömürgeciliğe karşı ulusal ve uluslararası düzeyde işçi sınıfının dayanışmasını ve sendikal birliği vurguluyordu. Dünya Sendikalar Federasyonu kuruldugundan bu yana sömürü ve baskıya karşı, barış ve silahsızlanma için mücadelesini kararlılıkla sürdürdü.

Dünya Sendikalar Federasyonu, bugün dünya işçilerinin sendikal birliğinin ve mücadelesinin güçlü sesi olarak mücadelesini yükseltiyor.

Saflarında dünyanın dört bir yanından onmilyonlarca işçiyi bulunduruyor.

Tariş'de direniş sona erdi

Polisin jandarma desteğinde Tariş fabrikasına saldırması üzerine direnişe geçen Tariş işçileri 8 gün sürdürdükleri direnişlerini DİSK'in kararıyla sona erdirmişlerdir.

3. MC'nin işçi düşmanı politikasının bir yansıması olarak işyerlerine karşı girişilen saldırıların içinde en belirgini Tariş olaylarıyla yaşanmıştır. Hiç bir gerekçe bulunmadan polis ve jandarma, Bakanlığın istemiyle fabrikaya saldırmış, bir çok işçi yaralanmış ve gözaltına alınmıştı. İşyerlerini faşistleştirme ve DİSK'e bağlı sendikaları etkisizleştirme girişimlerinin bir parçası olan Tariş, olayları üzerine işçiler saldırıları protesto etmek amacıyla direnişe geçmişlerdi. Tariş'e yapılan saldırı yurt düzeyinde geniş yankı uyandırmış ve demokrasi güçleri Tariş işçilerinin mücadelesinin yanında yer almışlardı. Tariş saldırısını protesto etmek için Ege Üniversitesinde toplantı yapan öğrencilerin de üzerine polis ve jandarma saldırmış, öğrenciler ve öğretim üyeleri hunharca dövülmüşlerdi. Daha sonra 26 Aralık günü İzmir'de DİSK öncülüğünde sendikaların ve demokratik örgütlerin yaptıkları görkemli miting iktidarın saldırılarına karşı güzel bir yanıt olmuştu.

8 gün süren direnişten sonra, DİSK yetkili sendika şubeleri ve işyeri temsilcileriyle yapılan toplantıda direnişin amaca ulaştığı görüşüne varılarak direnişin kaldırılması kararı alınmıştır. DİSK Başkan Vekili Rıza Güven, ortak komiteyle birlikte Tariş işyerine giderek işçilerle görüşmüş ve direnişin kaldırıldığını bizzat duyurmuştur. İşçiler direnişin kaldırılmasını olumlu bulmuşlar, ancak iktidarın yeni baskı ve saldırılarına karşı uyanık olacaklarını vurgulamışlardır.

DSİ'de işçi kıyımı

● TEKGES-İS Genel Başkan Vekili Şaban Sarıtepe, «Bu aileleriyle birlikte 5000'den fazla insanın kış ortasında açlığa terkedilmesi demektir. Bu kıyımın amacı sendikamızın yetkisini kırmak ve sarı sendikaları hakim kılmaktır» dedi.

● Sarıtepe: «Bu zihniyet işçi sınıfının direncini ne pahasına olursa olsun kırma ve derinleşen bunalımın yükünü onlara çektirme zihniyetidir. İşçi sınıfına ve emeğe düşman bir zihniyettir.»

Tekges-İş Genel Başkan Vekili Ş. Sarıtepe

DİSK'e bağlı TEKGES-İŞ Sendikası Genel Başkan vekili Şaban Sarıtepe 23.1.1980 günü basına yaptığı açıklamada «Kamu kesiminde işçilere yönelik baskı, kıyım ve toplu işten çıkarmalar yoğunlaşarak sürmektedir. Sarıtepe'nin demeci şöyledir:

«Burjuvazinin, faşistlerin desteğindeki kapalı MC. iktidarı eliyle işçi sınıfımıza, tüm emekçi kitlelere yönelttiği baskı, kıyım, şiddet ve sindirme girişimlerinden oluşan topyekün saldırısı korkunç boyutlara varmıştır.

Bir taraftan faşist cinayetler artarak sürerken «anarşiyi önleme paketi» adı altında demokrasinin son kırıntıları yok edilmekte, demokratik hak ve özgürlükleri alabildiğine kısıtlayacak yasa değişiklikleri yapılmakta, öte yandan işçi sınıfı ve emekçilerin örgütleri kapatılmakta, yöneticileri tutuklanmakta, buna paralel olarak özellikle kamu kesiminde işçiler yoğun bir kıyıma uğramaktadır.

Bu kıyım operasyonu, toplu işten çıkarmalar son günlerde «parti memuru» olarak atanan bürokratlar ve devleti işgal eden faşistler eliyle binlerce işçi sokağa atılmıştır. Bu kıyım enerji işkoluna sıçratılmak istenmektedir. DSİ işyerlerinde yetki çalışmalarımızın sürdüğü ve binlerce DSİ işçisinin sendikamıza katılmaya başladığı bir sırada iktidar çareyi toplu işten çıkarmalarda aramaya başlamıştır. DSİ Adana 6. Bölge Müdürlüğü ve DSİ Sivas 19. Bölge Müdürlüğü işyerlerinde çalışan sendikamız üyesi 1000 işçinin iş akitlerinin feshedilmesine ve işlerine son verilmesine çalışılmaktadır. Bu aileleriyle birlikte 5000'den fazla insanın kış ortasında açlığa terkedilmesi demektir. Bu kıyımın amacı sendikamızın yetkisini kırmak ve sarı sendikaları hakim kılmaktır.

Burjuvazi bu girişimlerle en ufak bir hak aramaya bile tahammülü olmadığını göstermektedir. İşçilerin bilinçlenmesini ve mücadele ederek hak almasını önleyecek sarı sendikaların yetki almasını sağlamak için binlerce insan kurban edilmektedir. İmar ve İskan Bakanlı'nda yasaları çiğneyerek sözleşme feshedip korsan sendikalarla anlaşan zihniyet aynı zihniyettir. Bu zihniyet işçi sınıfının direncini ne pahasına olursa olsun kırma ve derinleşen bunalımın yükünü onlara çektirme zihniyetidir. İşçi sınıfına ve emeğe düşman bir zihniyettir.

Burjuvazinin iktidarları ve devlet kadrolarını işgal ettirdiği faşistler eliyle yürüttüğü bu topyekün saldırıya işçi sınıfımız ve tüm emekçiler topyekün bir direnişle cevap verecek ve bu saldırıyı püskürteceklerdir. Sendikamız bu konuda üzerine düşen görevi yapmaya hazırdır. Onbine yaklaşan üyemizle bu varolma mücadelesinde yer alacak ve mutlaka kazanacağız.»

SANAT~KÜLTÜR~BİLİM

Parti Edebiyatı ve koparılan fırtına

Fahrettin DEMİR

Lenin'in «Parti örgütleri ve parti edebiyatı» adlı makalesi ve bu makalelere getirdiği ilkeler, zaman zaman değişik açılardan tartışılmaya devam ediyor. Tartışmalar çoğunlukla yorumlar üzerine yaılmakta. Konunun özüne değgin bir şey söyleyemeyenler, sorunu «Lenin, şu sözle, şunu değil de bunu kasdetmiştir» gibi, «o zaman söylenen bir şeyin bugün geçerliliği tartışılabilir» gibi kılıflara büründürmektedirler.

Son yıllarda da aynı konuda yoğunlaşan tartışmalara tanık olmaktayız. Kimisi, bu makalede sözkonusu edilen «Literatura» terimine takılmakta, bunu Lenin'in değişik anlamda kullandığını, o dönemde bu terimin sadece «siyasal-ideolojik yayınları» kapsayacağını söylemekte ve Krupskaya'dan, Pozner'den onaylar getirmektedir. Kimisi, bu makaleyi, yazıldığı ortam ve koşullara göre değerlendirmek gerektiğini, o ortam ve koşulların ötesinde, yaratıcı edebiyat konusunda birşey söylemediğini savlamaktadırlar.

Bu itiraz ve yorumlamalarda haklılık payı olduğu düşünülebilir. Nitekim bunda, «Rusya'da Sosyal Demokrat çalışma için Ekim Devrimi'nden sonra doğmuş olan yeni koşullar, gündeme bir parti edebiyatı sorunu getirmiştir» belirlemesinin de etkileri vardır. Kaldı ki, işçi sınıfı partisinin hayatın bütün alanlarındaki etkinliğinin ve hayatı bir bütün olarak kavrama özelliğinin farklı aşamalara, farklı niteliklere bürünme özellikleri bulunacaktır. 1905 Devrimiyle Parti, kendini daha geniş bir ilişkiler ağı içinde bulacaktır. Bu durum partiye yeni sorumluluk alanları açacak, bunun sonucu olarak da yeni düzenlemelere girme gereği kendini dayatacaktır.

Öte yandan «Partiyena Litaratura» teriminin çok geniş bir anlamda kullanıldığı, içine «politik-ideolojik bir basın yayın etkinliğini de aldığı» söylenebilir. Ne var ki, bu, kimilerinin dediği gibi, ne «yaratıcı etkinliğin de işçi sınıfı partisinin güdümünde olması gerektiğini savunarak 'toplumcu gerçekçilik' adı altında devrimci edebiyatı **kısırlaştırma»yı, ne de** somut anlatımları saptırarak, Lenin'in «Kahrolsun partisiz edebiyatçılar!...» sözünün sadece «yazarın toplumsal bir sınıftan yana olduğunu» vurguladığı gerekçesiyle **içini boşaltmayı gerektirir.**

Ama «Krupskaya» denilecektir hemen. Krupskaya, anılarında, sözkonusu yazının «yaratıcı edebiyatla ilişkisi olmadığı»nı savunmuş! Yine «Pozner, dilbilimsel gerekçelerle; Thibuundeau, ideolojik gerekçelerle Krupskaya'yı doğrula»mış! Olabilir... Ama aynı Krupskaya şunları da söylüyor: «Çocuklara gerekli enternasyonalist fikirleri aşılayacak kitaplara gereksinmemiz var. Biçimi farketmez, peri masalı bile olabilir. Yeter ki mazlum çocuklar için, başkalarının acısı için duyulan, faşizmin azgın güçlerine karşı savaşan delikanlılara, çocukları için korkmalarına rağmen, onlara ön saflarda savaşmayı söyleyen, çocuklarımızın, özgürlüğün cesur savunucuları olmasını sağlayan peri masalı olsun.» (Krupskaya, Eğitim Üzerine, Ser Yay.) Gerçi Krupskaya'nın bu sözleri, bir işçi sınıfı partisinin herhangi bir organında alınmış bir karar değildir. Ama yine de işçi sınıfı partisinin gerek enternasyonalist, gerekse anti-faşist programına ilişkin sözlerdir. Eğer parti edebiyatını, parti yönetim kurulu kararları olarak anlamıyorsak ya da işimize öyle geldiği için çarpıtmıyorsak, burada bir çelişki bulunmaması gerekir.

Özü belirlemeyen ayrıntılardan hareket ederek sorunu çarpıtmak yerine, Lenin'in ne dediğini anlamaya çalışmak gerekir. O, edebiyatın kendi ilkelerinin bir yana bırakılmasına, sadece burjuva anlamda, bir parti propagandasına indirgenmesine en çok karşı çıkanlardan birisidir. Yaratıcı özgürlüğün, bireysel eğilimlerin edebiyat alanında yadsınmaz bir yere sahip olduğu, Lenin'de, üzerine basa basa vurgulanmıştır. Hem de aynı makalede. Ne var ki, «bunların hiçbirisi, burjuvaziye ve burjuva demokrasisine yabancı ve garip gelen, edebiyatın Sosyal Demokrat Parti'nin çalışmasının bir unsuru, bu etkinliğinin öbür unsurlarına kopmaz bağlarla bağlı bir unsur olması gerekliği ve zorunluluğu ilkesiyle asla çatışmaz.»

Sanatçının partili olmasına, edebiyatın bir parti edebiyatı olmasına mekanik yaklaşımlar da sorunun özünü çarpıtıyor. Bunlar, yazarın, Osmanlı Sarayının «Mabeyin katibi» olarak değerlendirildiğini sananlar, ya da öyle göstermeye çalışanlardır. Bunların burjuva mantığına göre, parti bir karar alacak, yazar da bu kararı «eserler»inde işleyip kitlelere aktaracak! Bu dar ve sığ mantığa hiç gerek yok. **Parti kendi kararlarını bildirilerle, broşürlerle, yayın organlarıyla daha çabuk ve daha geniş bir alana yayabilir. Bunun için, yazarı bir hikâyesini, bir şiirini beklemesine hiç gerek yok.**

Kaldı ki, böyle durumlara tanık olunmamış da değil. En yakını kendi edebiyatımızdan. Ömer Seyfettin.. Tam da nitelikleri çizilen yazar tipine tıpatıp uymaktadır. İttihat ve Terakki genel merkezinde yapılan toplantıları, konuşmaları Ömer Seyfettin'in hikâyelerinin birçoğunda izlemenin mümkün olduğunu T. Alangu belgelerle açıklıyor. Öyle ki, «İttihat ve Terakki Merkez-i Umumisinin toplantıları bir iki gün içinde Ömer Seyfettin'in hikâyelerine yansımaktaydı.» diyor. (T. Alangu, Bir Ülkücünün Romanı)

Yıllardır Ö. Seyfettin'in bu olumsuz yanını görmezden gelenler, es geçenler, sorun, daha değişik bağlamda, işçi sınıfı partisinin yönlendiriciliğinde bir parti edebiyatı olunca, yaygaradan ortalığı toza dumana buluyorlar. Bu koroya en çok da «Sosyalist», «İlerici» sanatçıların «sanatın özgürlüğü» ve «yaratımın bireyselliği» adına katıldıkları görülüyor. Sorunu özellikle yanlış anlamak, sanat ve edebiyata partili yaklaşımı çarpıtmak, onların partisiz sosyalistliğine (!?) gerekçe ve onay bulma çabalarını geçerli kılmaları için işlerine geliyor çünkü.

Oysa sorun ilkeseldir. Parti ilkelerinin ve işçi sınıfı biliminin yönlendiriciliğidir. Ve edebiyatı, sanatı, işçi sınıfının genel davasının bir parçası haline getirmektir. Sanatın, edebiyatın uzun erimli etkisini, derinliğine gücünü azami ölçüde yaratımının başlıca olanağı, parti kollektivitesinin yetkin örgütlenişinde yer almaktan geçer. Bu yetkin yönlendirmeyi bunun için savunuyoruz, kitlelere iletişimde, onlarla buluşmada, sanatın gerçek işlevini olabildiğince en tam yerine getirmede gereksindiğimiz için...

Hüzünlü Fotoğraflar

Zeynep KARABEY

Kişinin başı iyice dara girdiğinde, güzel ne kadar güzel görünür gözüne. En yoğun sorunlarla boğuşurken bile, karşısına dikiliveren güzel, ne denli ümit verici, nasıl da canlandırıcıdır.

İşte şu günlerde sanat ve sanatın güzelliği böylesine gerekli. Güzel bir şiir, güzel bir öykü, güzel bir resim, güzel bir ezgi, sorunlarla dolan, boğulan kafalara bir dinlenme sağlıyor. Aslında insanoğlunun bir arada, özgürce korkusuz yaşayabileceği düzenlerin varlığını anımsatıyor. Umutlandırıyor bir kez daha.

İşte böyle güzellerden bir demetin «sunulduğu bir sergi açıldı. İstanbul'da, Galata Sanat Galerisinde, bir fotoğraf sergisi. Kişinin kişiyi nasıl gördüğünü, daha doğrusu ona hangi gözle bakabildiğini somut örneklerle veren bir sergi:

Şahin Kaygun'un siyah beyazların çoğunlukta olduğu son dergisi, «Kışlada Hüzün», «Anılar» ve «Bir Anadolu Türküsü» adlarıyla gruplandırdığı üç ayrı tür fotoğraflardan oluşuyor.

Önce sanatçıyı tanıyalım. Kaygun 1951 yılında Adana'da doğmuş. Çok çocuklu bir Anadolu ailesinin bireyi. Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek okulunun grafik bölümünü bitirmiş. Nicedir yoğun bir sergileme çalışması içinde. İlk sergilemeyi 1968 yılında yapmış. O günden bu güne de sayıları yirmiyi aşan bireysel ve toplu sergilemeleri var. Özellikle siyah beyaz çalışmaları ile tanınıyor, Sahin Kaygun. Siyaha karşı olağan üstü bir tutkusu var. Koyu zeminler üzerindeki ak lekeler, son yıllardaki çalışmalarının en belirgin özelliği.

Kaygun'un son sergisindeki gruplardan biri «Anılar» grubunun tipik parçaları arasında. Bu gruptaki yapıtlar, insanın düş gücünü gıdıklayan, başka alemlere kısa bir yolculuk yapmasını sağlayan oldukça gerçek dışı gibi görünen anları saptamış. Güzelim ormanlarda güzelim bir kadın, yaşamımızda az gördüğümüz bir şapka var başında. Fotoğraf tüm güzelliklere karşın yine de anlaşılması güç bir hüzünü anlatıyor.

Oysa öteki gruplarda gerçekler saptanmış. «Bir Anadolu Türküsü», ülkenin bir çok kentini gezmiş olan Şahin Kaygun'un çektiği binlerce fotoğraftan yalnızca bir kaçını kapsamakta. Durgun gibi görünen saptamalar bunlar. Ak duvar önünde, ak gömlekli, kara bıyıklı, ak güvercinli bir kuşçu. Kur'an kursuna katılan melek yüzlü genç kızlar. Büyük adam gibi bakan, sevecen çehreli Anadolu çocukları. Fotoğraf çektirdiklerinde nedense çehrelerine hep aynı ifadeyi verirken, ciddileşen, geleceğe birşeyler demek ister gibi bakan, Anadolu insanları. Bu grupta da bir hüzün esiyor. Şöyle ya da böyle her fotoğraftan çıkıp içine işliyor insanın.

Üçüncü grubun adı zaten «hüzün». «Kışlada hüzün». Askerlik hatırası derler, bir tür fotoğrafı vardı ya. O türün böyle işlenişi herhalde pek az denenmiştir. Sanki kışla değil burası, bir başka yer. Bir kamp mı desek? Dört bir yandan gelmiş, önce birbirlerine yabancı, sonra ortak sorunlarla bir kitle oluşturan, tüm fotoğraflarda düşünceli, bazen yılgın erkekler. Postalları, tüfekleri, gelişigüzel, dinlenme anına özgü biçimde giyilmiş kasketleri. Çatılmış tüfekler, omuzda tüfekler. Silah, savaş havası, ama tümü de insan. Çoğu dinlenme sırasında çekilmiş fotoğraflardaki hüznü, ancak görerek anlamak olası. Söz yetmiyor.

Kaygun'un sergi broşüründe önsözü yazan Onat Kutlar, şöyle demiş: «Şahin Kaygun'un kendisiyle tanışmadan önce birkaç fotoğrafını gördüm. Grafik düzenlemelerine çok özen gösterilmiş, form'u herşeyin üzerinde tutulmuş yapıtlardı bunlar. Bir biçim araştırması idi bu fotoğraflar. Bunlara bakarak büyük kentlerde ve batı kaynakları ile beslenmiş biraz soğuk ve kayıtsız bir «akademisyen»le karşılaşacağımı sanırken, Kaygun'u tanıdım. Bir yıldan fazla süren yoğun dostluğumuz bana onu daha yakından tanımak fırsatını verdi. İlk bakışta yapıtlarının tam tersine, sıcakkanlı, çabucak dostluk kuran, yaşamın zor koşullarından geçmiş bir Adana'lı oluşu doğrusu şaşırttı beni. Yaşam öyküsünü dinledikçe fotoğraflarındaki bu titiz biçim arayışlarını açıklamakta güçlük çeker oldum.»

Kaygun'un fotoğraflarındaki durgunluk, gerçekten de bir grafik anlayışla bütünleştiğinde etkiliyor insanı. Nitekim, bir asker ocağındaki onca (zoraki de olsa) hareket arasından böylesine yoğun bir durgunluğu, hüznü bulması, tümüyle kişiliğine, insanoğlunu görüş biçimine ilişkin olsa gerek.

Böyle sergilerden sonra, fotoğraf insanın gözünde —ne kadar hâlâ tartışılıyor olsa da yirminci yüzyılın en özgün sanatlarından biri olarak yüceliyor. Ama ne yazık ki, kitlelere ulaşan bir sanat olabilme özelliğini hâlâ kazanmadı. Özellikle ülkemizde. Basılması, binlerce dağılması olası iken, dört duvar arasında sıkışıp kalıyor.

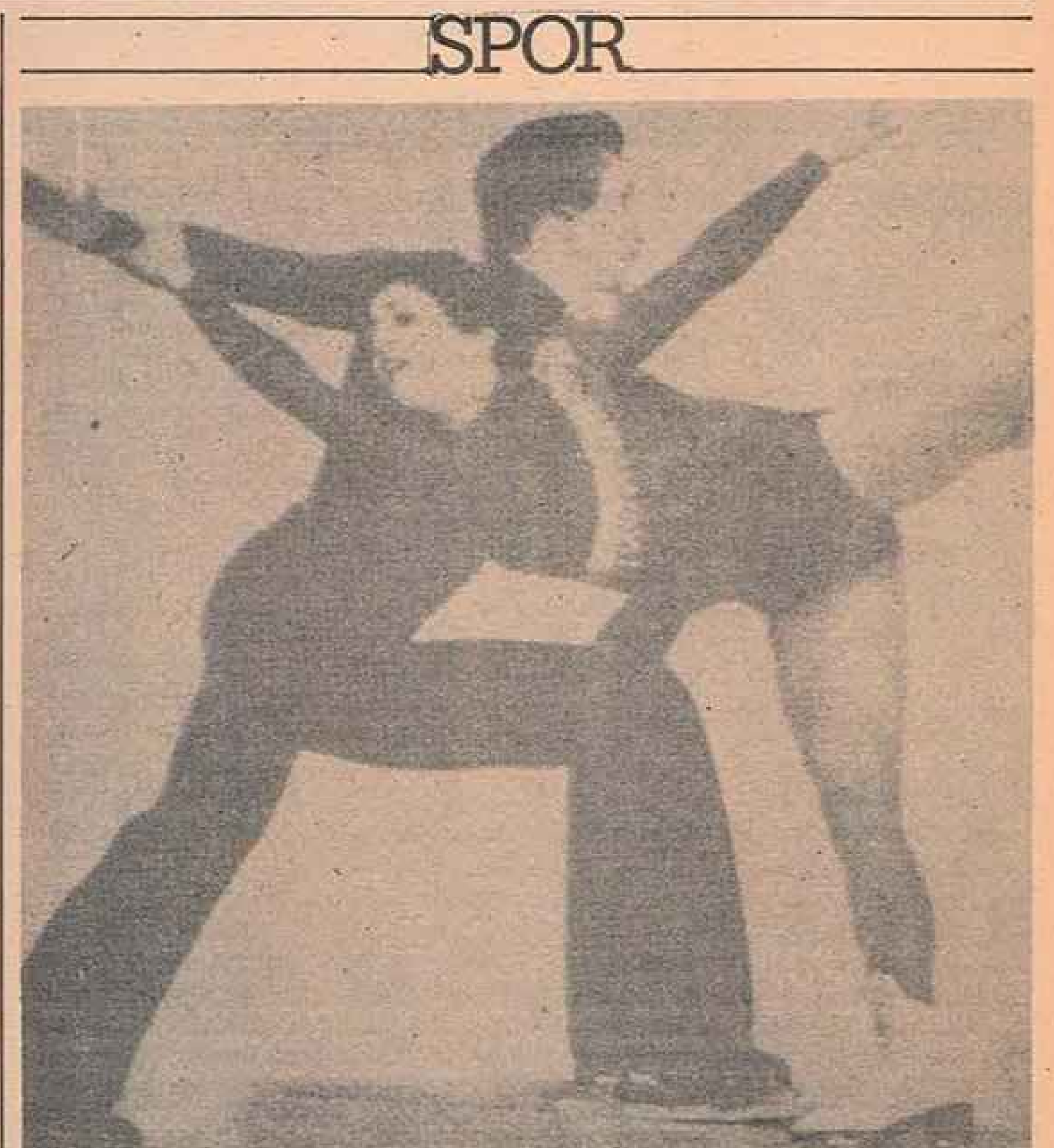
O duvarların bir gün hepten yıkılması ümidi ile...

SPOR

Sovyet İrina Rodnina 7'si eşi Aleksandr Zaitsev'le çiftlerde 11'nci sampiyonluğunu kazandı.

Artistik buz pateninde Sovyet sporcuları yine önde

Avrupa Artistik Buz Pateni Şampiyonası geçtiğimiz günlerde İsveç'in Göteborg şehrinde yapıldı. Türkiye Televizyonu kısmen özet, kısmen naklen çiftler ve buz dansı yarışmalarının finallerini ve kapanış günü gösterilerinin bir bölümünü verdi. Ülkemizde yapılmayan ve bu düzen sürdükçe de yapılması büyük ölçüde hayal olan bu güzel spor gösterisinin hiç olmazsa seyredilmesi bir ölçüde mümkün olabildi. Bu nedenle biz yarışmaların sportif ve artistik özellikleri üzerinde durmayacağız.

Artistik buz pateni sporu olimpik spor dallarından birisidir. «Artistik» denmesinin nedeni bir de *hız pateni* sporu olmasıdır. Bu da olimpik bir spor dalıdır. Her iki buz pateni yarışmaları 4 yılda bir, Yaz Olimpiyatlarından önce kış aylarında yapılan Kış Olimpiyatlarının önemli dallarını oluştururlar. Bilindiği gibi bu yıl Kış Olimpiyatları ABD'nin New York Eyaletinde, Lake Placid'de 13-24 Şubat tarihleri arasında yapılacaktır. Buzda sürat pateni bir bakıma atletizimdeki koşu yarışmalarına benzetilebilir. Belirli mesafelerde ve buz pisti üzerinde ikişer ikişer yarışan yarışmacıların amacı mesafeyi en kısa sürede tamamlamaktır. Bu nedenle hem kadınlarda, hem erkeklerde yapılan sürat patinajında her mesafenin rekorları vardır.

Artistik patinaj yarışmaları bilindiği gibi 4 dalda yapılmaktadır. Kadınlar ve erkekler arası bireysel yarışmalar, çiftler yarışması ve dans. Bu sporda Sosyalist ülkeler son dönemde tartışılmaz bir üstünlük kurmuşlardır. Bu üstünlük Göteborg'da da devam etmiştir. Özellikle Sovyet patencilerinin artık gelenekselleşen başarıları bu Sosyalist ülkenin artistik patinaj sporunu nasıl layıkıyla ele aldığını bir kez daha kanıtlamıştır. Sovyetler Birliği'nin ilk defa katıldığı 1956 Cortina d'Ampezzo (İtalya) Kış Olimpiyatına kadar ileri kapitalist ülkelerin başlıca ABD, İsveç, Avusturya, Norveç, Kanada, ve Almanya'nın bu spor dalındaki hegemonyaları bir kaç olimpiyat sonra ortadan kalkmış ve son dönemde Sosyalist ülkelerin üstünlüğü tartışılmaz hale gelmiştir.

Yarışma sonuçları incelendiğinde Sosyalist ülke sporcularının başarıları kolayca görülmektedir. Sovyetler Birliği 4 yarışmadan 3'ünde ilk altıya birden fazla sporcu sokmayı başarmıştır. Sovyet yarışmacıları çiftlerde ilk 3 sırayı ardı ardına alırken ilk altıda buz dansında 3, erkeklerde ise 2 yer elde etmişlerdir. 4 yarışmanın ilk 6'sında yer alan toplam 24 sporcudan (ya da çiftten) 8'i yani —Avrupa ölçeğinde— 3 de 1'i Sovyetler Birliği'ndendir. Sovytelerin başarısız olduğu —öteki dallara kıyasla— tek dal kadınlar bireysel yarışmalarıdır. Bu dalda elde ettikleri en yüksek derece 11'incilik olmuştur.

Sovyetler Birliği'nden sonra başarı sırasında Demokratik Alman Cumhuriyeti gelmektedir. İlk 6'da yer alan toplam 24 yarışmacının 5'i DAC'dendir. Gelişkin kapitalist kamptan ilk 24'e 1'den fazla sporcu sokabilen ülkeler, sadece B. Britanya (konuşma dilinde İngiltere diye geçen fakat İngiltere, İskoçya, Galler ve Kuzey İrlanda'nın bütünü olan) ve Federal Almanya olmuşlardır. Bunlardan ilki 3, ikincisi 2 sporcu ile ilk 24 de temsil edilmişlerdir.

Kamplar arası kıyaslama bakımından Sosyalist ülkelerin üstünlüğü daha da çarpıcıdır. Çiftlerde ve dansta ilk 6'ya sadece birer çift —o da birisi 6'ıncı öteki 4 üncü— sokabilen kapitalist kamp bireysel yarışmalarda biraz daha başarılı olabilmişlerdir. Özellikle kadınlarda ilk 6'nın 4'ünü kapitalist ülke sporcuları oluşturmuştur. İlginç nokta her spor dalında Sosyalist ülkelerin kadın sporcuları erkeklere kıyasla daha üstün başarı sağlarlarken burada tersinin gerçekleşmesidir. Ancak bu durumun geçici olduğu muhakkaktır.

Madalya dağılımı açısından Sosyalist ülkelerin özellikle Sovyet sporcularının başarıları daha da parlak bir görünüm ortaya koymaktadır. Sovyetler Birliği toplam 12 madalyadan 6'sını tek başına elde ederken, ilk 3'e giren toplam 12 yarışmacının 6'sının, yani yarısını Sovyet sporcuları oluşturmuştur. Yarışmalara 19 ülkeden toplam 75 yarışmacı —ya da çift— katıldığı göz önünde tutulduğunda bu başarının büyüklüğü daha bir çarpıcı hale gelmektedir. Sovyet sporcuları, ilk 6'da yer alan toplam 24 sporcunun üçte birini oluştururken bu oran ilk 3'lerin toplamında da yarıya yükselmektedir.

Sosyalist ülkeler hep bir arada toplam 12 madalyanın 9'unu elde ederlerken kapitalist kampa her biri altın, gümüş ve bronz olarak sadece 3 madalya kalmaktadır.

Madalya Dağılımı

1. SSCB	2	1	3	6
2. DAC	1	1	—	2
3. B. Britanya	1	—	—	1
4. Macaristan	—	1	—	1
5. F. Almanya	—	1	—	1
6. İtalya	—	—	1	1
Sosyalist kamp	3	3	3	9
Kapitalist kamp	1	1	1	3

Çiftler		Dans	
1. Rodnina-Zaitsev	(SSCB)	1. Liniçuk-Karponosov	(SSCB)
2. Çerkosova-Şakray	(SSCB)	2. Regoczy-Sallay	(Macar)
3. Petsova-Leonoviç	(SSCB)	3. Moiseyeva-Minenkov	(SSCB)
4. Baes-Thierbach	(DAC)	4. Torvill-Dean	(B. Bri.)
5. Magel-Bewersdorf	(DAC)	5. Rehskova-Drostiç	(Çekos.)
6. Riegel-Nischwitz	(F. Alm.)	6. Bestenişnova-Bukin	(SSCB)

Erkekler		Kadınlar	
1. Coosins	(B. Bri.)	1. Poetsch	(DAC)
2. Hoffmann	(DAC)	2. Lunz	(F. Alm.)
3. Kovalev	(SSCB)	3. Driano	(İtalya)
4. Bobrin	(SSCB)	4. Wagelius	(Fin.)
5. Schvetz	(DAC)	5. Dubravcik	(Yugos-
6. Simond	(Fran.)	6. Cotrill	(B. Bri.)

Gerçek Sahibi: Ali Kar. - Adres: Başmusahip Sokak Tan Apt. 10/11 Cağaloğlu - İstanbul Tel: 28 27 41
Sorumlu Müdür: Hamit Çaylı, Ankara Bürosu: Kızılırmak Caddesi, Kızılırmak Apt. 36/5 Yenişehir, Tel: 17 28 70 Dizgi: Kitle Gazetecilik Matbaacılık A. Ş Baskı: Hürriyet Ofset Tesisleri

Demirel'in yoksulluk, baskı ve zulüm tedbirleri

Devamı sf. 7, sü 7'de

iktısadi teşebbüslerinin olanaklarını ve sigara-içki üretiminde olduğu gibi burjuvazinin üstesinden gelebileceği kalemlerde faaliyet alanını tekelcilere açarak, «bırakınız yapsınlar» felsefesini daha da yaygınlaştırarak efendilerine yaranıyor ve büyümesini sağlayacağı tekelci sermayenin ilerde Türkiye'yi kurtaracağına inanıyor.

Ama bu plânın önünde önemli bir engel var. İşçi sınıfı ve emeğiyle yaşıyan geniş kitleler. Demirel bunun da çaresini özgürlüklerin daha da kısıtlanmasında buluyor. CHP zamanında hazırlanan baskı yasaları meclisten geçti. Artık derneklerin faaliyet özgürlüğünden sözetmek olası değil, keza toplantı ve gösteri yürüyüşleri özgürlüğü de kuşa döndü. Şimdi meclis komisyonundan geçen sıkıyönetim yasalarındaki değişiklik taslakları, olağanüstü hal yasası ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasası sırada bekliyor. Ülkemiz adım adım bir polis devletinin pençesi altına itiliyor.

Bu oyun bozulabilir. İşçi sınıfının politik örgütleri, başta DİSK olmak üzere sendikal örgütler, CHP tabanındaki geniş emekçi kesimler ve bunların özlemlerinin gerçek temsilcisi olan sol kanat parlamenterler, yurtsever aydınlar güçlerini tek bir yumruk halinde biraraya getirirlerse artık bıçağı kemiğinde hisseden halkımız böylesi bir beraberliğin etrafında kenetlenecektir. Ve o zaman ortaya çıkacak gücün önünde hiç bir sömürü gücü dayanamaz ve güneş görmüş kar gibi eriyip gider.

O halde yoksulluk, baskı ve zulme karşı iş için, ekmek için, hürriyet için halk güçlerinin birleşmesinden başka çare yoktur.

Kaçmaz: «1980'de enflasyon

Baştarafı 1. Sayfada

da özetle şöyle konuşmuştur:

«Benzeri görülmedik bir devalüasyonla elinde döviz bulunan yerli ve yabancı para babalarının milyonlar vurmasını sağlayan Demirel, büyük bir pervasızlıkla zamları şifa göstermenin çabaları içindedir. Demirel, dolar bulmak uğruna emekçi halkın yarattığı değerlerin bu vurguncular eliyle dolar başına 20 TL civarında bedavaya kapatılmasına yolaçmıştır. Böylece emekçi halkın emeğini yerli yabancı döviz karaborsacılarına peşkeş çekmiştir.

Arkasından yapılan akılalmaz zamları, Demirel, enflasyonu önlemenin çaresi diye göstermek istemektedir. Oysa yapılan zamların kendisi enflasyonu körükleyici bir «tedbir»dir. «Enflasyon canavarı»ndan çok korktuğunu söyleyen Demirel'in ekonomik paketi, değil enflasyonu dizginlemek, aksine o «canavar»ın iştahını iyice kabartacak çaresizlikler yumağıdır. Tereddüde düşmeden şimdiden ilan edebiliriz ki, bu politikanın doğal devamı son baharda yeni ve külliyetli bir devalüasyon dahadır. Ve 1980 yılında enflasyonun Demirel'in iddialarının aksine üç rakamlı olarak gerçekleşeceğine dünya alem tanık olacaktır.

Yapılabileceklerin en berbatını, en akıl almazını yapan Demirel, hiç sıkılmaksızın yaptığının «tek çare» olduğunu ileri sürebilmektedir. Ve başkalarını da bundan başka çare göstermeye davet etmektedir. «Tecahül-ü arifane»nin böylesine ilkel demegojiye dönüştürülmesi gerçekten ibret vericidir. Türkiye'de sosyalistler, ilericiler, demokratlar, yurtseverler ne yapılması gerektiğini, yani *çareyi* yıllardır dile getirmekte ve göstermektedirler. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, MC'cilerin, gerici ve faşist ittifakların iktidardan gönderilmesi, işçi sınıfının başını çektiği demokrasi güçlerinin gösterdiği acil hedef ve taleplerinin yerine getirilmesi gerektiğini defalarca belirtmiş ve bunun mücadelesini vermiştir.

Demirel son politikasıyla İMF'nin Türkiye halkı için öngördüğü açlık programının temel taşlarını döşemiştir. Ne ki bu yolun hiç kimseye yaramayacağı şimdiden görülmektedir. Demirel siyasi intiharını bu tutumuyla kesinleştirmiştir. Yapacağı tek şey iktidarı bir an evvel bırakmaktır.

Bizlere gelince, ancak sopa ile uygulanabilme şansı olan Demirel programının daha baştan boşa çıkartılması için olanca gücümüzü birleştirip, demokratik hak ve özgürlüklerimize sahip çıkmak ve bu hükümeti bir an önce işbaşından göndermekle yükümlü olduğumuzu gayet iyi bilmekteyiz. Ve tüm halk güçlerini birleştirmek için var gücümüzü seferber ediyoruz.»

«sımsıkıyönetim»

Baştarafı 1. Sayfada

gürlükler, Anayasa ve temel hukuk ilkelerine tümüyle aykırı bir şekilde hiçe sayılmaktadır. Zaten anti - demokratik bir nitelik taşıyan ve Anayasa'ya aykırı hükümlerle dolu olan 1402 sayılı yasanın daha da beter bir hale sokulması girişimlerine CHP de ortak olmaktadır. Milli Savunma Komisyonundaki görüşmeler sırasında CHP üyesi üç demokrat milletvekili tasarıya karşı çıkıp red oyu kullanırlarken, yine aynı partinin üyesi üç sağ sosyal demokrat parlamenter tasarı lehinde tavır almışlar ve kabul oyu kullanmışlardır.

Bu üç milletvekili eski İçişleri Bakanı İrfan Özaydın'lı, 12 Mart muhtırasının imzacılarından ve şimdi Milli Savunma Komisyonu Başkanı olan Kemal Kayacan ve Mehmet Emekli'dir. Böylelikle, 12 Mart günlerinin Deniz Kuvvetleri Komutanı Kayacan ile aynı günlerin Eskişehir ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanları CHP'li Özaydınlı ve AP'li Faik Türün, bir kez daha biraraya gelmişler ve aynı doğrultuda oy kullanmışlardır. Hatırlanacağı gibi, Özaydınlı, önceki hafta da yine 12 Mart günlerinin idamcıbaşısı Ali Elverdi ile birlikte tasarının daha da ağırlaştırılmasına yönelik bir değişiklik önerisi vermişti.

Bütün bunların ötesinde asıl ilginç olan şey, CHP'nin 1976'da kabul ettiği Parti Programında, sözkonusu 1402 sayılı Sıkıyönetim Yasası'nın Anayasaya aykırı hükümlerle dolu olduğunun ve bunların ilk fırsatta ayıklanacağının belirtilmesine rağmen, CHP merkezinin bugün aldığı tavırdır. 1402 sayılı yasa o günden bugüne değişmediğine göre, —eğer varsa— değişiklik CHP'de olmalıdır. Bir yandan anti-demokratik olduğunu bizzat kendi partinin en önemli belgesinde belirttiğin bir yasanın daha bir anti-demokratikleştirilmesi için çalışacaksın, bir yandan da Genel Başkanının ağzından «Latin Amerika modelleri» getirilmek isteniyor diye feryat edeceksin!... İşte yerli sağ sosyal demokrasinin sefaleti!...

Gerçek Durum

şizmden medet uman sermaye kesimlerine karşı birleşik, örgütlü gücünün ortaya konulmasıyla «çaresizliğin» üzerine gidilecektir.

Saflar bellidir. Cumhuriyet Halk Partisi, özellikle geniş emekçi kesimleri kapsayan tabanıyla, demokrasi güçleri safında yerini aldığı ölçüde, halkı çaresizliğe mahkum etmek ve Latin Amerika modeli bir dikta rejiminin sultası altına sokmak isteyenlere karşı mücadeleye katkıda bulunabilir. Yoksa egemen çevrelerce CHP'ye, halka karşı kurulan komploda AP'nin ve faşizm işbirlikçilerinin şeriki olmaktan başka bir misyon tanımıyacağı bilinmelidir. CHP de, CHP'siz bu ülkede hiç birşey yapılamıyacağı zehabıyla hâlâ avunanlar da, tek başına «CHP muhalefeti»nin —ne denli sert ve çetin olursa olsun— dikta özlemcileri ve demokrasi düşmanlarının saldırısını durduramıyacağını bunca deneyden sonra artık anlamış olmalıdırlar. CHP'nin kendini demokrasi mücadelesinde tek başına cazibe merkezi olarak görmekte ısrar etmesi, özellikle işçi sınıfını kendine bir yan güç olarak görmekte diretmesi, bunca kararlılıkla saldırıya geçen halk düşmanları cephesi karşısında halk güçlerini bölmekte devam etmesi demek olacaktır. CHP yönetiminde belli «gerçekçi» gerekçelerle böyle bir «politik misyon»a talip olanlar bulunabilir, ama bunların çoğunlukta olduğu kesinlik kazanmış değildir. CHP'nin tabanının ise, hemen tümüne yakın bir çoğunlukla, dünya görüşleri ve maddi çıkarları bakımından halk güçlerinin birliği içinde yer almayı tercih edeceği kesindir.

Türkiye'de sınıf mücadelesi dünya çapında gelişmelere paralel olarak hızla şiddetleniyor ve yeni ciddi boyutlar kazanıyor. Bu ortamda demokrasinin ve rejimin geleceği için tehlike çanları çalanlar tehlikenin ciddiyetini gerçekten idrak etmeli ve bunun sınıf mücadelesi ile bağını kendi açılarından görmelidirler. Yoksa «çoğulcu demokrasi» dedikleri şey hayal perdesinde Karagöz-Hacivat dalaşmasından öte birşey olmamakta devam edecektir. Kimileri orda Karagöze cevap yetiştirmeyi büyük marifet (ya da siyaset) sayabilirler. Ama kitlelerin bu yıllanmış temaşayı daha fazla seyre artık tahammülleri kalmamıştır. Hayal perdesini geçecek güçler tarihin gerçek sahnesine çıkmaya hazırlanmaktadır!

Tektaş Ağaoğlu Bakış

yorum. Bu yaptığımız için cinnettir, sadizmdir diyecek bir Allahın kulunu arıyorum! Neymiş, devleti bozkurtlara, ekonomiyi başka kurtlara işgal ettiriyormuşuz. Açık konuşsun, kime işgal ettirecektik? TÖB-DER'e mi işgal ettirecektik? Biz bu memleketi sokakta bulmadık. Kimseye bırakmayız. Devlet gücünü gösterecektir. Kanun nizam hakimiyeti... milliyetçiler olarak...... sigara, şarap... bölücülükle amansız mücadele... üzüm bağları... merkezbankasının kilidi tazepara... milyarlar... Türkiye'nin fevkalâde olağanüstü ehemmiyetine binaen... kan gölü... CenabıhakkaniyazABD'yeüs halkazamIMF'yeselamvesselam!»

Elazığ'da yeni faşist oyunlar

Baştarafı 1. Sayfada

raş katliamlarını henüz unutmadı. Bu illerimizde uygulanan faşist kitle katliamlarının tümünde uygulanan taktik aynı olmuştur. Dikkat edilirse katliamlar alevi yurttaşlarımızın yoğun olduğu yerlerde meydana gelmiştir ve Hitler'in yahudilere yaptığı, Türkiye'de MHP tarafından alevilere karşı yapılmaktadır.

Elazığ'da öteden beri faşist hareket, alevi yurttaşların şahsında tüm ilericilere karşı yoğun bir kışkırtma ve soykırım uğraşı içindedir.

Kentte 13-14 yaşlarında ilerici bir öğrencinin boğazı faşist caniler tarafından canavarca kesilmiş, bu yetmezmiş gibi gene gericiler tarafından kışkırtmalara başlanmış ve yeni katliamlar yaratılmak istenmiştir. Ancak demokrasi güçlerinin kararlı direnişi ve oyunlarını bozması karşısında amaçları şimdilik gerçekleşememiştir.

Son gelişmeler karşısında bu tepkiler üzerine mülki amirler ve güvenlik yetkililerince Halk Eğitim Merkezinde veliler ve sendikaları kapsayan bir toplantı düzenlenmiştir. İlginç olan, toplantının faşist işgal altındaki bir yerde yapılıyor olmasıydı. Kaldı ki daha önceleri de aynı yerde toplantılar yapılmış bu toplantılar sırasında pekçok kez saldırılar olmuş, ama güvenlik kuvvetlerinin hiç bir önlemi olmamıştır. Ne olaylar öncesinde, ne olaylar sırasında ne de olaylar sonrasında. Yetkililerin gözleri önünde mağdur duruma düşenler hep emekçiler olmuştur.

Bu durumu çok iyi bilen Elazığ'ın emekçileri düzenlenen bu toplantıya katılmayı reddetmişler, sendikalar ve öğrenci velilerince 500 imzalı bir dilekçeyle durum mülki amirlerin şahsında protesto edilmiştir. Halk olacakları bile bile aynı doğrultuda ve aynı yerde bir toplantı düzenlemenin katliamlara ortak olmak anlamına geldiği noktasında hemfikir bulunmaktadır.

Elazığ'da bu günlerde yeni soykırım provaları yapılmaktadır. Hedef demokrasiden yana herkestir.

Ören

Baştarafı 1. Sayfada

Türkiye'deki demokrasi mücadelesinde DİSK'in yerini ve konumunu değerlendirecek olan yetkili organlar, DİSK'i, demokrasi mücadelesi veren diğer emekçi güçlerin bütünlüğünden koparmayan ve DİSK'i faşizm tehlikesine karşı mücadelede tek başına bırakmayan ilke ve yöntemleri karar altına almalıdırlar. Bunun tersi bir durum, Türkiye emekçi halk hareketine önemli zararlar verecektir.

Tes-İş

Baştarafı 5. Sayfada

nu içlerinde taşıyorlardı.

Sarı TES-İŞ sendikası yöneticileri bu manevralarına bir yenisini daha eklediler. DSİ Karakaya proje müdürlüğü işyerinde çalışan 60 kadar muvakkat işçi arkadaşımızın daha iş akitleri işveren tarafından fesh edildi. TES-İŞ yöneticilerinin kılları bile kıpırdamıyor. Aksine keyiflerine diyecek yok.

Ama ne yapsalar da boş. DİSK ve onun bir üyesi olmakla onur duyan sendikamız işçi arkadaşlarımızın da çabasıyla emekçilerin haklarına göz diken ve patron yanlısı sendikalara ve de işkolumuzda ise TES-İŞ'e gereken dersi yakında verecektir. Nitekim DSİ işçileri hergün gruplar halinde TES-İŞ'in saflarını terk ederek DİSK çatısı altında işçi sınıfımızın sendikal birliğini sağlamak üzere sendikamız saflarına katılıyorlar.

Tüm DSİ işçilerini bu onurlu mücadelede sınıfsal görevlerini yapmaya çağırıyorum.

Zafer işçi sınıfımızın olacaktır.»

«SOLDA SIFIR»

Baştarafı 2. Sayfada

dır. Çünkü o bu hesaba, yıllar süren hesapsızlığının sonucu olarak yuvarlanmıştır. Bu nedenle, ona gerçeği göstermenin yolu, toplumsal yüzdeleri politik teraziye çıkarmaktan geçiyor.

Hesaplaşma noktasında gericiliği şaşırtmak gerek. Emekçi halk güçlerinin nitel ve nicel birliğiyle onu kuşatmak gerek. Tek haneli rakamların saflaşmasından doğan büyüklüğü elde etmek gerek. Bu büyüklüğün politik çarpanını bulmak gerek.

Ancak bunun için kendi karesine veya küpüne güvenenlerin yanılgılarının aşılması gerekir. Bölünmede, küpün ya da karenin, başlangıç sayısından başka bir nicelik göstermiyeceğinin anlaşılması gerekir. Sıfırı kendi soluna alarak çoğalmanın mümkün olmadığını bilimsel sosyalistlerden çok önce, tarih göstermiştir. «Sağda sıfır» olmak gerekiyor!

Hesabın doğrusu yapılmaktadır ve yapılacaktır. Sonunda görülecektir ki, hesabı doğru olanlar, sayı saymasını bilenlerdir.

öğretmen kıyımı

Baştarafı 1. Sayfada

ları zamanında açmak geçerli bir politika olabilirdi.

Gerçek sebep devrimci, demokrat öğretmenler üzerinde uygulanan kıyım operasyonunun henüz bitmemiş olmasıdır. MC'ciler okullar açılmadan önce olabildiği kadar çok sayıda eğitim emekçisini açığa almak ve sürmek hesabı içindedirler. 3 Mart'a kadar kazandıkları zaman zarfında da bunu başarabileceklerini öngörmektedirler.

PAKTAŞ

Baştarafı 8. Sayfada

tına alınıyor. Yiğit YİDAŞ işçileri provakasyonları bozarak, tek ses ve tek yumruk halinde mücadele ederek bozguna uğratılamıyacaklarını gösteriyorlar.

Tarsus'taki işyerlerinde işçilere yapılan baskılarla ilgili olarak ortak açıklama yapan GENÇ ÖNCÜLER, İLERİCİ GENÇLER, GENÇ SOSYALİSTLER, DEVRİMCİ DEMOKRAT GENÇLER ve GENÇ EMEKÇİLER baskıları protesto ederek, Paktaş, Yidaş, Cetvel, Fevzi Çakmak ve Nakam'daki faşist baskıları birlikte göğüsleyeceklerini, işçilerin yanında olduklarını belirttiler.

Abdi İpekçi

Baştarafı 1. Sayfada

ve kaçırıldı. Bugüne kadar da bulunamadı.

Abdi İpekçi liberal kimlikli bir gazeteciydi. Burjuvazinin çıkarlarının «uygar ölçüler» içinde savunulması gerektiğini ileri süren bir adamdı. Yani onun öldürülmesi burjuvazinin önemli kalemini yitirmesine yol açmıştı.

Burjuvazi, kendi saflarındaki bir insanın öldürülmesine katilinin kaçırılmasına ufak da olsa bir ses çıkarmayacak kadar riyakardır. Çünkü onu öldüren faşizmin kendi egemenliğini tehdit etmediğini, bilakis onu savunduğunu ve gerektiğinde faşizm yoluyla egemenliğini sürdürebileceğini bilmektedir. Bu yüzden faşizmin teşhir edilmesine katledilen insan kendi kadrosu bile olsa tahammül gösteremez.

Bu riyakarlık, İpekçi'nin katledilmesinin birinci yıldönümünde düzenlenen «Türkiye'de Terör» adlı seminerde ne faşizmin adı ağza alınmıştır, ne de bir askeri cezaevinden İpekçi'nin infazını gerçekleştirmiş olan Mehmet Ali Ağca'nın nasıl olup da kaçabildiği dile getirilmiştir.

89. madde Anayasa'ya aykırıdır

Baştarafı s. 1'de

Anayasa Mahkemesi, geçtiğimiz hafta içinde TEP'in kapatılmasıyla ilgili davada, Siyasal Partiler Kanunu'nun ünlü 89. maddesinin Anayasaya aykırı olduğunun öne sürülmesi üzerine sözkonusu maddesi Yüce Divan sıfatıyla görüşerek, maddenin Anayasaya aykırı olmadığını kararlaştırdı. Anayasa Mahkemesi, hukuk ilkeleri açısından bir hayli tartışmalı olan bu kararını üstelik oybirliğiyle verdi.

Ünlü 89. madde, siyasal partilerin, «Türkiye'de ırk, dil ve din ayrımı yapmalarını,» yani Türkiye'de Türk'lerin dışında başka ulusların ya da ulusal azınlıkların varlığını savunmalarını menetmektedir. Türkiye'nin altına imza attığı Lozan anlaşmasından Helsinki belgesine kadar pekçok uluslararası belgeye ve bizzat hayatın gerçekleri ne taban tabana aykırı olan ve aynı zamanda Anayasa'nın demokratik hukuk ilkelerine dayalı özüyle bağdaşmayan 89. madde, Anayasa mahkemesinin aldığı bu kararla bütün bu gerçeklere rağmen Anayasa'ya uygun bulunmuştur.

Sormak gerekir, acaba Türkiye'de Rumların, Ermenilerin, ya da Yahudilerin yaşadığını, bunların ayrı dilleri olduğunu, kendi dillerinde günlük yayın organları çıkarttıklarını ve hatta okullarının bulunduğunu söylemekte mi suçtur? Eğer bu suçsa, Türkiye Cumhuriyeti Devleti de bunlara gözyumduğuna göre suçlu demektir! Oysa bu suç değildir ve asla olmamalıdır. Ama egemen gerici güçler için «büyük» bir «suç» vardır ki, onun adına dahi tahammülleri yoktur ve bu kanun maddesini de sırf o «suç» için koymuşlardır. Bu «suç»u adını vererek açık açık yazmayacak kadar da riyakardırlar, çünkü gerçekte böyle bir «suç» da yoktur ve asıl böylesi bir kanun maddesi ve bu kanun maddesinin Anayasaya «uygunluğunun» teyidi bir Anayasa, hukuk ve hatta insanlık suçudur.

Anayasa Mahkemesi, bu kararıyla, siyasal ortama göre aldığını bir kez daha göstermiştir. Bu tavır hukuka ve Anayasa'ya, yani bizzat Anayasa Mahkemesinin varlık nedenine de aykırıdır.

Tüm baskı ve saldırılara

Baştarafı 5. Sayfada

Daha dün, Çukobirlikte 2500 işçiyi birden sokağa dökmeye kalkışmış ancak bunda başarılı olamamıştır. Bu başarısızlık kompleksiyle TARİŞ'e saldırmış ve sendikamız üyesi bir çok işçinin yaralanmasına neden olmuştur.

Tariş'te sendikamız üyesi 5000 işçi bu fiili eylemi protesto ederek üretim yapmıyor. Halkımızın yakından izlediği benzeri işçi ve halk düşmanı komploları boşa çıkaracak dikkat ve titizliği göstereceğiz.

Tariş ve Tekel olaylarının baş sorumluları ilgili Bakanlardır. Basının ve kamuoyunun önünde konuyu tartışmaya davet ediyoruz.

Siyasal iktidarın tüm bu baskı ve saldırıları genelde işçi sınıfımızı, özelde ise DİSK'e ve DİSK'e bağlı olan sendikamız Gıda-İş'e yöneliktir. Tüm bu saldırıları püskürtecek örgütlü gücümüz ve sınıf bilincimiz vardır. Üyelerimiz; bu mücadelede, demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerine uygun sendikal disiplini gözönünde tutarak gerici basına propaganda malzemesi olabilecek provakasyonlardan ve benzeri girişimlerden kaçınacaktır.

İşkolumuzda çoğunluğu sendikamız üyesi 20 bini aşkın işçi bu gerici politikaya ve saldırılara karşı aktif mücadeleler vermektedir. Bu mücadele ekmeğimizi, haklarımızı ve varlığımızı koruma mücadelesidir. Bir adım dahi geri çekilmiyeceğiz. Çünkü; gasbedilmek istenen meşru ve tabi haklarımızdır.»

Filistin'le Dayanışma Toplantısı

Baştarafı s. 1'de

bölgemizi bu amaçla önemli bir odak noktası olarak seçmiştir. Afganistan ve İran'da eski konumunu yitiren ABD yönetimi, bugün bölge ve dünya barışına karşı Orta Doğu'ya yönelik yeni hesaplar içindedir. Bu tertipler arasında Mısır-İsrail ilişkilerinin emperyalizmin istediği tarzda düzenlemek, böylece Filistin halkının kendi geleceğini özgürce belirleme hakkını, Filistin'in bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü hiçe saymak ve İsrail işgalini onaylamak önemli bir yer tutmaktadır. Aynı şekilde, Orta Doğu'daki Batı yanlısı devletleri saldırgan bir askeri pakta sokmak, Türkiye'yi de bu askeri antlaşmaya dahil etmek, öte yandan Türk-Amerikan askeri işbirliğe anlaşması yoluyla ülkemizi Orta Doğu'daki emperyalist saldırılar iç bir atlama taşı olarak kullanmak hesapları Beyaz Saray ve Pentegon tarafından sahnelenmektedir.

Orta Doğu'da kalıcı ve adil bir barış için bölgedeki tüm ezilen ulusların kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkı ve kendi sosyal-siyasal-ekonomik statülerini oluşturmaları tek çözüm yoludur. Meşru ve egemen Afgan devleti ile SSCB arasındaki anlaşmalar gereği gerçekleştirilen ve uluslararası kurallara, Birleşmiş Milletler Yasası'na uygun olan sürdürülen ilişkiler konusunda yoğun bir gerici kampanya açan ABD yönetimi ve Batılı haber tekelleri ülkemizde de savaş kışkırtıcılığını vargüçleriyle körüklemektedirler. Bu tahrikler aynı zamanda ekonomik krizin yükünü emekçilere yüklemek için tekelci sermayenin faşist dikta ve yeni baskı özlemleriyle bütünleşmektedir. Tüm demokrasi, bağımsızlık ve barış güçlerimiz zaman geçirmeden etkin bir demokratik mücadele birliğini inşa etmek ve hayata geçirmek görevi ile karşı karşıyadırlar».

«Tekel»

Baştarafı s. 1'de

yakın zamana kadar: Sigara üretimi üzerindeki devlet tekeli.

Devlet tekelini dağıtmak için ise kamuoyundan gelecek tepkileri yumuşatmak, mümkünse tamamen etkisiz hale getirmek gerekiyordu. Bunun en iyi yolu ise sigara içenlere «illallah» dedirtmekti. Böylece yeni sigara fabrikalarının yapımı yavaşlatıldı, mevcut tesislerde fazla rutubetli tütün işlenerek üretilen sigaraların içilmez hale getirilmesi sağlandı. Sigara içenler sigarasızlıktan kırılınca da «özel sektöre sigara imalatı izni» verilmiştir.

Planlar gerçekten de umulan sonucu vermiş ve sigara tekelinin yerli yabancı holdinglere peşkeş çekilmesi toplumda önemli bir tepki yaratmadı. Şimdilik yalnız ihracata dönük olarak alkollü içki imal etme iznini koparan burjuvazi bir süre sonra iç piyasaya dönük üretimin yolunu da açmasını bilecektir.

ZMİS'te sendikal muhalefet güçleniyor

● Zonguldak Maden İşçileri Sendikasında TSİP, TİP, BD, Birlik Yolu ve İşçi Davası sendikal muhalefeti birlikte yürütüyorlar.

● Muhalefet, birim komiteleri ve bunların temsilcilerinden o'uşacak bir merkezi komite tarafından yönlendirilecek.

ZMİS (Zonguldak Maden İşçileri Sendikası) içinde sarı sendikacılığa karşı muhalefet güçlenerek yükseliyor. Sendika delege seçimlerinde Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, Türkiye İşçi Partisi, Birlik Dayanışma, Birlik Yolu ve İşçi Davasının güçbirliği yaparak ortak davranacaklarının bildirildiği ZMİS'te delege seçimleri 15 ocak günü Mengen'de başladı. Armutçuk (Kandilli) Bölgesi seçimleri de 18 Ocak günü yapıldı.

Muhalefetin amaçta, sendikal çalışma ve örgütlenmede ilkeli birlikteliği sağlaması işçiler arasında sevinçle karşılanmış ve muhalefetin yürüttüğü çalışmaların daha bir güven ve coşkuyla yükselmesine hız katmıştır. Muhalefet, yapılan birliğin amaç ve çalışmalarını açıklamak amacıyla işçilere 15 bin bildiri de dağıtmıştır. TABANIN SESİ adını taşıyan ve merkezi komite tarafından yönlendirilen muhalefetin bugünlerde aynı sayıda yeni bir bildiri dağıtarak, ortak çalışmalar hakkında işçilere bilgi vereceği de komite tarafından açıklanmış bulunuyor. Merkezi komitede her siyasi çizgiden ikişer temsilci yer alıyor.

Merkezi Komitenin TABANIN SESİ imzasıyla basına yaptığı ortak açıklamada ise şu görüşlere yer verildi:

«İŞÇİ ARKADAŞ!

Ülkemizin çok kötü bir döneminde delege seçimlerine giriyoruz.

Hayat pahalılığının, yokluğun, enflasyonun ve faşist terörün altında emekçi halkımız inim inim inliyor. Bunların asıl sorumluları olan tekellerin temsilcilerinden Vehbi Koç, utanmadan ücretlerin dondurulmasından bahsediyor. Bu düpedüz işçi sınıfımız ve emekçi halkımızla alay etmek değildir de nedir?

Bu sermayecilerin siyasi temsilcileri geçmişte olduğu gibi bugün de iktidardadır.' İktidar, parababalarının, tekellerin ülkeyi içine düşürdüğü bu bunalımın yükünü, işçi sınıfımıza ve tüm emekçi halkımıza ödetmek istiyor. Sanki bu bunalımların sorumlusu işçi sınıfımızmış gibi sendikaları kapatmak, toplu sözleşmeleri kontrol altına almak, ücretleri dondurmak istemekle kalmıyor, işçi sınıfımızdan yana olan, demokrasiye sahip çıkan tüm kişi ve kuruluşları da susturmak istiyor.

İşçi arkadaş, biz hiç iktidar olmadık ki, bunalımın faturasını ödeyelim? Bu baskı ve saldırıların toplu iş sözleşmeleri döneminde hızlanması bir rastlantı değildir. Bütün bu gelişmeler karşısında işçi sınıfımız ve o'nun sendikaları ne yapmalıdır? **BİZ TABANIN SESİ OLARAK DİYORUZ Kİ:** İşçi sendikaları, Vehbi Koç'un **«ücretler ve ikramiyeler dondurulsun»** talebine karşı çıkarken, siyasi iktidarların parlamentodan çıkartmak istedikleri hak ve özgürlüklerimizi daha da kısıtlamaya yönelik baskı yasalarına, Devlet Güvenlik Mahkemelerine de karşı çıkmamız zorunludur. Çünkü, siyasal iktidarların çıkarmak istediği baskı yasaları, işçi sınıfımızın insanca yaşama hakkını yok etmeye yöneliktir. Bu sebeple baskı yasalarına ve parababalarının ortak saldırılarına karşı tüm sendikalar işbirliği yapmak zorundadırlar.

Başkan Tezer, 28 Aralık 1979 günlü Sendika gazetesinde **«Kömür havzasında iş kazalarının önüne geçilmesi için sendika olarak mücadele ediyoruz. Maalesef işveren kanadı bizim mücadelemize ortak olarak, bizimle birlikte kazaların önlenmesi yolunda mücadele etmediği gibi,** yasal ve sözleşme yükümlülüğü olan önlemleri de almamaktadır.» diyor.

Yine biz diyoruz ki: EKİ işvereni, iş kazalarının önlenmesi için mücadele vermez. Tezer yanlış kapı çalıyor. Çalması da bizce doğaldır. Çünkü, tabanı ile bağı olmayan, kendi içindeki üyelerine açık ve demokratik olmayan, kısaca sendika içi demokrasiyi işletmekten kaçınan ZMİS yönetimi ancak bunu yapabilir. Bunun en somut örneği, geçmiş dönemde yönetimin yaptığı ihraçlardır. Havzada can güvenliği ve işçi sağlığını koruyacak olan EKİ işvereni değil, maden işçilerinin birlikte mücadelesidir. Sendikamızda, sendika içi demokrasiyi işletemediğimiz müddetçe, tabanın söz ve karar sahibi olduğu sınıf ve kitle sendikacılığı uygulanmadığı müddetçe, ZMİS yönetimi yanlış kapı çalmaya devam edecektir. 1979 yılında **41 maden işçisinin iş kazası sonucu öldüğünü (!)** ilan edenler bunu bilmelidirler.

— **Maden ocaklarında** can güvenliği

— Ücretler dondurulamaz,

— Maden işçilerine insanca yaşama hakkı,

— Sendika içi demokrasi için ileri.»

Adana Nümune Hastanesinde sağlık emekçilerinin hakları çiğneniyor

(Adana - Özel) Tam Gün Yasası 9.7.978 tarihinde yürürlüğe girmiş olup, başta doktorlar olmak üzere hemşireler, eczacılar, laboratuar teknisyenleri, (laborantlar) ve yardımcı hizmetler sınıfında çalışan hastabakıcılar bu yasa kapsamına alınmışlardır.

Konumuz gereği Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Nümune hastahanesinde çalışan hastabakıcıların durumunu ele alarak tüm hastahane hizmetlerinde en az diğer kadrolar kadar hizmet veren, fiilen hastabakıcılık yapan sağlık emekçilerinin bu yasadan gereğince yararlanıp yararlanmadıkları konusunda hastane çalışanları ile görüştük.

Tamgün yasasının hastabakıcılar ile ilgili bölümünde yorum olarak şöyle denmiştir; «Hastanede hastabakıcılık kadrosunda hizmet veren kişiler önceden hastane başhekimliğince belirlenen süreler içerisinde mesleki eğitim kurslarına tabi tutulurlar; kurs sonunda kursiyerler yeterlik sınavına alınır ve başarılı olanlar yeterlilik belgelerini alarak tamgün yasasından yararlanmaya hak kazanırlar.»

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesinde önceleri yasa gereği getirilmek üzere kurslar düzenlenmiş ve hastabakıcılık kadrosunda fiilen çalışanların bir bölümüne yeterlilik belgeleri başhekimlikçe verilmiş olmasına rağmen tüm çalışmalar bu sahada yüzüstü bırakılmış, yasanın yürürlüğe girdiğinden bu yana hastabakıcı personele yasa gereği ödenmesi gereken tazminat henüz ödenmemiştir.

Hastanede hastabakıcılarla yaptığımız görüşmede; hastane yönetiminin sorunlarına eğilmediğini, bu konuda kendilerine yöneltilen sorular çeşitli oyalayıcı laflarla geçiştirdiklerini, dolayısıyla şimdiye kadar bu konuda yapılan girişimlerin cevapsız bırakıldığını dile getirdiler.

Yine personelden Abdurrahman Şahin ile yaptığımız görüşmede solun «yasa özünde eksiklerle doludur, örneği göz önündedir. Yasa bizleri sınıfta tabi tutmakla aramızda ikilik yaratmak, dolayısıyla bizleri gruplara bölmek istemiştir. Ama biz sağlık emekçileri bunun bilincindeyiz» şeklinde konuşmuştur.

MC'nin polisi Kars'ta halka işkence ediyor

Demirel hükümetinin kurulmasıyla birlikte Kars'ta emekçiler, ilerici ve yurtseverler üzerindeki baskılar da büsbütün azgınlaştı.

Kars'ın sosyo-ekonomik yönden geri bıraktırılması, halka öğretmen yerine jandarma, okul yerine karakol, hastane yerine hapisane verilmesi, **ama kredi verilmemesi Demirel'in politikasının baş özelliğidir.** Bu durumu iyi bilen Kars emekçilerinin demokrasi cephesinde etkin biçimde yer alması hâkim sınıfları öteden beri korkutmuş, baskı, terör ve işkenceye hız vermelerine yol açmıştır.

Kars halkı bu durumun bilincinde olduğu için faşist canileri bağrında yaşatmadı. Emekçilerin derin sevgisini kazanan Talat Temel'in katledilişini unutmadı. Demokrasi mücadelesinde Talat Temel'in, Orhan Yavuz'un öldürülmesi onların bilincini, gücünü daha da pekiştirdi.

Pol-Bir'li faşist polislerin her fırsatta halka işkence etmesi elbette boşuna değildir. Onlar, kendilerine yüz vermeyen, baskılardan yılmayan Kars'ın ilerici halkına intikam duygusuyla bu yüzden daha da azgınca saldırıyorlar. Ortaokul öğrencilerini tutuklayıp onlara işkence ile olmadık işleri sözüm ona itiraf ettirmekte, çoluk çoluk, kadın demeden halkı dayaktan geçirmektedirler.

Son olarak 24 Aralık direnişine katıldı bahanesiyle öğretmenlere, Münevver Yazar ve Çetin Şimşekli'ye işkencenin her türlüsü revâ görülmüştür.

Hitler Almanya'sından, Mussolini İtalya'sı ve Pinochet Şili'sinden arta kalan metotlarla yapılan işkencelerin baş sorumlusu Demirel hükümetidir.

Bilinsin ki, hiçbir baskı emekçi halkın demokrasi mücadelesini durduramıyacak, işkencesi faşistlerin sonu Hitler, Mussolini ve İran Şah'ının akibetinden farklı duramıyacak, işkenceci olmayacaktır.

KARSLI İLERİCİLER

ERDEMİR işçisinin yetki sorunu yine sürüncemede

Türkiye Maden-İş sendikasının örgütlü bulunduğu Ereğli Demir-Çelik'te patron yanlısı korsan sendika Dev-Maden-İş tarafından suni olarak yaratılan yetki uyuşmazlığı sorunu yine sürüncemede bırakıldı. Bölge **Çalışma Müdürlüğünün T. Maden-İş'e verdiği** yetki, korsan sendikanın itirazı ve işveren gayreti ile bozulmuştur.

Bundan önceki duruşmalardan bir sonuç alınamamış olup 24 Ocak günü yapılan duruşmadan böyle bir kararın **çıkması Erdemir işçisi tarafından kınanmıştır.**

Öte yandan korsan sendika yöneticileri ile işverenin memnuniyetlerini gizlemedikleri gözlenmiştir. Duruşmanın 2 gün öncesinde işçilere gözdağı vermek amacıyla polis, fabrika giriş-çıkışlarını denetlemiş, işçilere **baskı yapılmış, Ereğli'de anti-demokratik uygulamalar yoğunlaştırılmıştı.** İşçiler ve halkın kışkırtmalara gelmediği bu baskıların nedeni de mahkemeden sonra daha iyi anlaşılmış bulunuyor.

İş mahkemesinin kararıyla ilgili olarak Erdemir işçileri ile bir toplantı yapan T. Maden-İş yöneticileri, Erdemir işçisinin birliğini hiçbir gücün bozamıyacağını, sorunun çözümü için tüm yetkilerini kullanacaklarını ve bu sorunun sürüncemede bırakılmasına daha çok göz yumulmayacağını, ellerinden geleni yapacaklarını belirttiler.

Öte yandan sendika avukatlarınca yapılan açıklamada, bu kararın yasayla hiçbir ilişkisinin bulunmadığı öne sürülerek, korsan sendika ile işverenin tezgâhladığı tertiplerin sonuçsuz kalacağı, T. Maden-İş'in yetki mücadelesini kazanmasını hiçbir gücün engelliyemiyeceği söylendi.

Ayrıca mahkeme kararı ile ilgili olarak işçilerin de görüşlerine başvuran Ereğli muhabirimizin bildirdiğine göre, işçiler beklemedikleri bir kararla karşı karşıya kaldıklarını, ancak sorunu sürüncemede bırakma çabalarının ergeç yenilgiyle sonuçlanacağını açıklamışlardır.

Gerçek Konuşalım

REMZİ ÇIĞ

Sermayenin Meddahlığı

Zam kasırgası, ekmekten sudan tutarak, çimentoya, demir çeliğe kadar kullanılan herşeyi önüne kattı, kasıp kavuruyor insanları. Çarşı pazarda, evde, dolmuşta, işyerinde elleri paraya her dokunuşta yanıyor insanlar. Bunca yakıt, yakacak yokluğuna rağmen yanıyor ve yangını söndürmeye talip olan Demirel, iki misline yükselen alevlere övgü düzerek TV'de günlerdir yangını savunuyor. Ve yangını ve sermayeyi savunurken, padişahın sidiğine, kakasına övgü düzen meddahlara taş çıkartıyor Demirel, TV'de tüm hüneriyle icrayi sanat eylediği sermaye meddahlığıyla...

Bir farkla ki, padişahların meddahları yapmadığı şaklabanlık bırakmıyarak gönül eğlendirirdi. Sayın Demirel, yangında etekleri tutuşmuş olmalı ki, izleyenlerin gönlünü eğleyebilmek şöyle kalsın, kendi gönlünü dahi eğlendirmekten âciz, sırtındaki yumurta küfesinin ağırlığıyla alnından boşanan ter ve kırk derece ateşle sayıklayıp duruyor. Bütün meddahlar gibi söylediğine inanmıyor ama, gönül eğleyemediğini, sermayenin, o davul zurnayla karşılamaya hazırlandığı yabancı sermayenin dahi gönlünü eğleyemediğini bilmenin yürek ağrılarıyla kıvır kıvır kıvranıyor.

Ama niye? Niye öyle olsun ki? «Ücretleri zincirle, fiyatları kamçıla» diyen IMF ve yerli tekeller değil miydi? Şimdi onların etekleri zil çalmıyorsa, devalüasyon ve zamlarla zevkten dört köşe olanlar kimlerdir?

Elbette onlar! Ne var ki, hükümetin zam paketine tuttukları alkışta ellerini hararetle vuramadıkları da gözlerden kaçmıyor. Çünkü onlar, işçi sınıfının tekin olmadığını, bu zamlardan sonra da ellerini oğuşturarak beklemiyeceğini, emekçilerin iniltisinin güçlü ve kafa tutan haykırışlara dönüşeceğini biliyorlar. Çünkü onlar, artık bu kez hiç de yenilir yutulur cinsten olmayan «zam kazığının» halkı ayağa kaldıracağını bilmekten doğan korkuyu ta iliklerinde duyuyorlar.

Demirel artık meddahlığın da para etmediğini bilmektedir. Gönülsüz TV masalcılığı boşuna değildir. Zam paketinin zulüm paketiyle birlikte açılması gerektiğini ve çuval çuval anti-demokratik yasanın, zulüm ve baskı aracının halkın tepesine inmeye hazır olmasını istemektedir. Ücretlilerin kaybını gidereceklerı safsatasına işçi sınıfını ve emekçileri kandıramıyacağını bilmektedir. Ülker'de, Taş'te, Cibali'de kendini ortaya koyan gücün ağırlığı altında ezilmektedir.

Demirel, sermaye meddahlığının sökmeyeceğinin kahrıyla erimektedir.

PAKTAŞ ve YİDAŞ işçisi provokasyonları aşacaktır

Son günlerde Tarsus'ta işçiler ve demokrasi güçleri üzerindeki baskılar alabildiğine artırılıyor. Şehirde sıkıyönetim olmamasına rağmen, baskıların, antidemokratik uygulama ve kısıtlamaların sıkıyönetimi aratmadığı gözlenmektedir.

Patronlar PAKTAŞ ve YİDAŞ'ta DİSK-Tekstil örgütlenmesini engellemek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Her türlü tertip ve provakasyonu deneyerek ileri bir sendikal mücadeleyi boğmak istiyorlar.

PAKTAŞ-2, Tarsus - Adana yolu üzerinde ve PAKTAŞ-1'in devamı niteliğinde Tekstil işkolundaki başlıca fabrikalardan birisi. 1300'den fazla işçinin çalıştığı işyerinde iki yılı aşkın bir süredir üretim yapılıyor. İşveren temsilcilerinin cuntacı subaylardan oluştuğunu belirten işçiler, sendikal mücadelenin sürekli baskı altında tutulduğunu, işçilerin üzerine MHP yanlısı faşist militanların saldırtıldığını söylüyorlar. 1978 yılında işyerine zorla MİSK üyesi sendikanın sokulduğunu ve üye sayısının azınlıkta olmasına rağmen yetkinin Teksif'e verilmediğini ve Teksif yöneticilerinin de kararlı bir mücadele yürütmediklerini açıklıyan işçiler DİSK-Tekstil'in örgütlenmesine geçtiklerini belirtiyorlar. İşçilerin büyük çoğunluğu Tekstil'e geçmiş olup üye fişleri de Bölge Çalışma Müdürlüğüne iletiliyor.

İşyerinde zorbalığa dayalı yetkilerinin sona ereceğini gören MİSK sendikacıları, bunun üzerine Aralık ayı sonlarında işçiler üzerindeki saldırılarına hız veriyorlar. 18 Aralık 1979 günü 20 kadar faşist militan işçi otobüslerine saldırıyor ve işçilerle saldırganlar arasında çatışma çıkıyor ve silâh kullanan faşistler uç ışçiyi ağır yaralıyorlar. İşçiler, 24 Aralık günü K. Maraş Katliamının yıldönümü nedeniyle saygı duruşunda bulunduktan sonra, patron fabrikayı iki gün kapatıyor. Bu arada işyerindeki ilerici bir müdür görevinden atılıyor. Patron faşist MİSK'in yanında olduğunu açıkça göstermekten kaçınmayarak ilerici sendikal mücadele içinde görülen işçilerin derhal atılacağını duyuruyor.

Öte yandan YİDAŞ'ta işçi kıyımına, haksızlıklara karşı direnen ve çoğunluğu kadın olan işçiler, polis ve jandarmanın coplu dipçikli saldırısına maruz kalıyor. Tekstil sendikası şube başkanı ve 8 işçi gözal-

Devamı sf. 7, sü 3'de

FAŞİSTLER ÇORUM'DA BİR İŞÇİYİ KATLETTİ

4 Ocak günü SGB sempatizanı bir gence silâhlı saldırıda bulunan faşistlere müdahale etmek isteyen ve Almanya'da işçi olarak çalışmaktayken yıllık iznini kullanmak üzere yurda gelmiş olan bir yurttaş faşistlerin kurşunlarına hedef olarak hayatını kaybetmiştir.

Faşistlerin elinden zor belâ kurtulmayı başaran SGB'li gencin saldırıyı emniyete bildirmesinden sonra olanlar ise Çorum'daki faşist-polis işbirliğini bir daha belgeliyor. Polisler, faşistleri yakalıyacakları yerde SGB sempatizanı genci tutuklayarak kendisine 4 gün işkence etmişler ve suçu üstlenmesi için akıl almaz baskılar uygulamışlardır. Daha sonra savcılıkça tutuklanan SGB'li genç, faşistlerden ikisini teşhis ettiği halde bazı polislerce bu faşistlerin tutuklanması engellenmistir.

Şentepe halkı sesleniyor

250 imzalı bir mektupla sorunlarını yetkililere götüren Şentepe halkı, mektuplarının bir örneğini de gazetemize göndererek yaynılanması isteğinde bulunuyorlar. Mektupta özetle şu sorunlara yer veriliyor:

«En önemli sorunumuz yakacaksızlıktır. Parasını yatırdığımız kömürü dahi alamıyoruz. Çoluk çocuğumuz hastadır.

Şentepe'de çöpten geçilmiyor. Çöpler sağlığımızı tehdit ediyor. 40 bin nüfuslu mahallenin çöpünü tek arabayla kaldırmak imkânsız. Mahallemizde sağlık merkezi ve doktor da yok.

Suyumuz yirmi günde bir geliyor. Yaz kış susuzuz. Sağlık bakımından zararlı olduğunu bile bile bidonu 20 liradan satılan ve motorla getirilen suyun kuyruğunda bekleşiyoruz.

14 Ekim seçimlerinden önce yapım için kazılan yollar öylece kaldı. Çamur içinde yüzüyor, çukurlara düşüyoruz. Herkes aya çıkıyor, bizim yolda çamur dize çıkıyor.

Mahallemize verilen otobüs sayısı da çok yetersiz. Dolmuşa binmek için çamurlar içinde 2 kilometre yüzüyoruz.

Devlet bizi iki defa arıyor: Biri cephe, ikincisi seçim için. Bunları emekçilerin gazetesi olan Gerçek'te duyurmamızı istiyoruz.»

kıssadan hisse!.. H.ELŞAN

